

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 94

CENA 20 DINARA

NINĐA

UZALUD PUCAŠ, NINĐA JE VEČAN

Derek Finegan

UZALUĐ PUCAŠ, NINJA JE VEČAN

Derek Finegan
UZALUD PUCAŠ
NINĐA JE VEČAN

Izdavač:
NIP, „DEČJE NOVINE“,
G.Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nađa Maksimović

© 1991. DEN PRESS

NINĐA 94 – MART 1991. GODINE

Izdaje NIP "Dečje novine", Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac.
Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032)
710 – 529 pretplata. prodaja. Teleks 13731. Broj tekućeg računa kod SDK
u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u
Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa „Litopapir“, Čačak.

Derek Finegan

UZALUD PUCAŠ, NINĐA JE VEČAN

»Oluja je odabrala pravi trenutak«, pomisli devojka sa ne-lagodnošću. »Ili... madam Staviska odista može da utiče na okolinu u onoj meri u kojoj tvrdi za sebe...«

Iza spuštenih crnih zastora stakla na prozorma zatresoše se od grmljavine i žena kraj Sumiko ispusti glasan uzdah iznenađenja.

— Bože — promrmlja — bilo je tako mirno i tiho kada smo dolazili...

Sumiko ne odgovori. Precizna mašina njene memorije govorila je da u ovo doba godine oluje nad San Franciskom, iako retke, nisu ništa neobično. Ne bi mnogo pomoglo i da je to gasno rekla, niko ne bi obra-tio pažnju.

Društvo okupljeno oko stola u salunu madam Staviske takve prizemne činjenice jednostavno ne zanimaju. Inače verovatno ne bi ni bili ovde, strpljivo čekajući da madam postigne punu koncentraciju i započne jednu od svojih spritističkih se-ansi...

— Ne — promrmlja Staviska iznenada, tako da se svi oko stola prenuše. — Ne ide... uticaj elektriciteta u etru toliki je da...

Sumiko neprimetno pređe po gledom po licima prisutnih. Čitava galerija različitih izraza, iskrivljenih treperavom svetlošću sa raskošnog svećnjaka koji, ko zna zašto, kod nje izaziva asocijaciju na Haldeju i obožavanje plamena...

Madam Staviska pre svih. Jaka ličnost, bez sumnje, što ne mora imati veze sa njenom tvrdnjom da vodi poreklo direktno od poslednjih ruskih careva. Sumiko je upoznala već mnogo jakih ličnosti poteklih iz najzabačenijih i najprljavijih delova velikih gradova Zapadne obale.

Neobično je to što ona sebe pokušava da učini mnogo starijom nego što jeste. To svakako ima veze sa njenom profesijom, jer čak i oni najlakoverniji ne žele da imaju posla sa sasvim mladom ženom koja sva ke večeri priziva duhove.

Koliko je njih do sada prozrelo masku madam Staviske? Ne previše njih, verovatno, jer u ovom gradu malo ko je obučen da svet oko sebe posmatra i proučava onako kako to čini Sumiko. Ipak, nije bilo naročito teško otkriti svežinu kože pod debelim slojevima šminke, niti lakoću i gipkost pokreta tela koje je zapravo mnogo vitkije nego što odeća sugerira.

— Samo mirno — reče Perkins, pružajući preko stola ruku da bi dotakao prste madam Staviske. — Sve će biti u redu, draga moja, ove oluje obično se brzo istutnje!

»Ljubavnik madam Staviske«, potvrdi Sumiko u sebi zaključak do kojeg je došla još pre pola sata, pri prvom susretu sa tim parom. Nekoliko izmenjenih pogleda između visokog i zgodnog mladića i dame srednjih godina, naboranog lica i zdepastog tela, zapravo su je i doveli do otkrića da je Staviska mnogo mlađa — i lepša — nego što izgleda...

Šireći usne u osmeh, Sumiko se uspravi na stolici i duboko uzdahnu. Kao magnetom privučen, Perkinsov pogled zalepi se za njene dojke, slobodne i izazivačke pod tankom, gotovo providnom tunikom. To je i želela, svesno izazivajući ljubomoru kod Staviske. Ljubomorni ljudi loše se kontrolišu, a ona je ovde da bi prikupila informacije, a ne zbog veze sa svetom duhova...

Pored nje, gospođa Džordan takođe se pomeri na svom mestu, tobože nesvesno milujući vrhovima prstiju kožu u izrezu svilene bluze, raskopčane tako bestidno da je sa svog mesta Perkins bez sumnje mogao videti bradavice njenih dojki.

»Žao mi je, draga«, pomisli Sumiko, uzdržavajući se od smeha. »Nisam želela tebe da uči-

nim ljubomornom... U svakom slučaju, uzalud se trudiš, mister Perkins već je odabrao par sisa na koje bi ranije spustio svoje šape...»

Gospoda Pironi, na suprotnoj strani stola, pored Perkinsa, ništa od toga nije primećivala, prestara za uobičajene igre pogleda i govor tela u mešovitom društvu. Skoro pobožno je gledala u lice Staviske, vidno nestrljiva što još nema kontakta sa onim svetom i poruke od umrlog i nikad neprežaljenog Voltera Pironija.

»Sve ovo je glupost«, pomalo ljutito pomisli Sumiko. »Izgubila sam već sat vremena i doznala samo ko s kim ide u krevet i ko bi koga želeo da dovede u krevet. Leslie je u pravu, na ovaj način nikada nećemo otkriti tu bandu...«

Kao da se približuje njenom gnevu, nebo isprazni jedan deo svoje energije u neki od obližnjih gromobrana i stakla na prozorima ponovo se zatresoše.

Plamen sveća naglo se pojača i Sumiko oseti na licu pokret do tada potpuno mirnog vazduha. Znala je šta će se dogoditi i zato je ne iznenadi kada prostorija ostade sledećeg trenutka u potpunoj tami.

Gospoda Džordan tiho vrisnu, stolica zaškripa pod njom kada se trgla. Pironijeva promrmlja nešto nerazumljivo, glas joj je drhtao od straha.

— Aaahhh! — dopre od Staviske dugi uzdah zadovoljstva. — Nebesko okno je otvorilo prolaz duhovima, osećam već dodir sa njihovim bestelesnim bićima...

»Konačno«, pomisli Sumiko, smeštajući se udobnije. »Valjda sad ova glupost ne može trajati još dugo...«

— Dajte mi svoje ruke — promrmlja Staviska. Ruskij naglasak sve više se osećao u njenom glasu. — Ruke... pružite mi ruke...

Smešeći se u tami, Sumiko podiže ruke sa stola kako bi ih njeni susedi mogli dohvatiti. Gospoda Džordan nije oklevala da je ščepa prstima vlažnim od znoja. Što se Perkinsa tiče, hmmm...

Čvrsta muška ruka na trenutak joj dotače vrh dojke. U redu mrak je, ali je bradavicu ipak mnogo teže pronaći nego ruku, zar ne?

— Oprostite — šapnu Perkins, prihvatajući joj ruku i čvrsto je stežući.

Nije odgovorila, jer nije bilo ni vremena za to. Zapravo, jedva se uzdržala da ne vrisne od iznenadnog talasa užasnog, crnog straha koji je kao kroz električni provodnik projurio po zatvorenom krugu od pet ljudskih tela!

— Čort! — prodorno vrisnu Staviska. — Demon!

Udišući duboko, Sumiko savlada prvi nalet straha, iako se i dalje morala boriti protiv svih instinkta svog tela koji su urlali zahtevajući od nje da raskine ovaj krug strave i pobegne kroz tamu, bilo kuda, samo što dalje od ovog užasnog mesta!

— Vilma — prostenja Perkins. — Vilma, učini nešto!

Staviska mu odgovori dugim, prodornim krikom, od kojeg Sumiko prođe jeza čitavim telom. U isti mah, na njenoj mrežnjači stvori se slika nejasnog ljudskog oblika, ali samo na trenutak, dovoljna tek da čitavim bićem oseti ledeni talas prezira prema običnim smrtnicima koji kao da je dopirao od tog bića...

— Neee! — vrisnu Džordanova. — Neću! Ko... ko je to?

— Volter... to nije Volter!
— cvilila je gospođa Pironi.

— Sta ste učinili? Koga ste dozvali?

— Ooooo! — zavijala je Staviska. — Ooooooooo!

Perkinsova ruka, oseti Sumiko, iznenada je postala hladna kao led, razbijajući i poslednje sumnje da je sve ovo samo dobro režirana predstava. Čovek oseća strah koliko i ona sama, a i madam Staviska, sudeći bar po jezivom, nekontrolisanom zavijanju njenog glasa.

»Svetla!«, prolete Sumiko kroz glavu. »Kada bih mogla da stignem do prekidača na zidu i upalim svetlo, sve ovo ne bi moglo biti toliko strašno!

Njen mozak izdade komandu mišićima, ali je oni ne poslušali. Podsećalo je to na jedan od onih najstrašnijih snova, kada je pred vama smrtna opasnost, a vi nemate snage ni da se pomerite kako biste učinili nešto za svoj spas...

Zaslepljujuća, bešumna eksplozija bele svetlosti!

Sumiko instinktivno sklopi oči, ali to nije pomagalo. Na njenoj mrežnjači još lebdi slika blistavo belog oblaka za koji instinktivno zna da je tu samo kao najava za nešto mnogo strašnije što će se za koji trenutak

pojaviti na toj svetloj pozadini...

A onda...

Lice okruženo bleštavim oreolom podsećalo je na jednu od onih drvenih vudu maski, strašnih čak i kada su samo eksponati u nekom od muzeja. Debele usne nisu se pomerale, oči su mirovale, ali...

— Ururu je uvređen — reče maska. Sasvim razgovetno, na japanskom, drugom maternjem jeziku devojke. — Ururu će se osvetiti... Ururu će uništiti užasnom smrću onoga ko se usudio da na sebe stavi odeću i oružje japanskog ninđe, a ne pripada najstarijem i najmudrijem narodu ovog svemira!

*
* *

Čovek u crnom pažljivo odmeri pogledom rastojanje: iako je slične procene već godinama obavljao potpuno instinktivno, nikada se ne varajući, ovoga puta posvetio je više pažnje prepreci pred kojom se našao.

Ne zato što je do jahte koje je želeo da se dočepa bilo više od dvadeset jardi rastojanja od ivice drvenog mola. Ta daljina za njega nije poseban problem;

sama činjenica da se neko potrudio da jahtu ukotvi tako daleko od mola govorila je da njen vlasnik ne želi nenajavljene posetioce. I da možda i u ovom trenutku jedan ili više pari opreznih očiju pretražuje tamu oko jahte, kako bi upozorili na opasnost one čiji razgovor čovek u crnom želi da čuje.

Grmljavina još jednom potmulo zatutnja nad bregovima na istoku; biće oluje, iako čak ni njega oštra čula nisu ranije upozorila na takvu mogućnost.

Da li to može biti razlog što još uvek okleva u sigurnom zaklonu, odlažući pokušaj da se približi jahti?

Ne. Oluja je njegov prijatelj. Ona će mu pomoći da neopaženo, dopliva do boka broda i uzvere se do otvora kroz koje sada dopire meka žuta svetlost. Odatle će čuti svaku reč izgovorenu u salonu jahte, jedini razlog što je ove noći ponovo na svoje mišićavo telo navukao kostim od crne svile i iz skrovišta uzeo oružje japanskog ninđe...

Plan je potpuno jasan. Zašto ga još uvek ne ostvaruje?

Haragei, to fantastično predošćanje za opasnost koje nin-

de i čini praktično nesavladivim, sada čuti. To što mu po svili kostima tiho pucketa statički elektricitet, prirodna je pojava i ne bi ga smela zaustaviti...

Nešto ipak nije u redu. Najbolje je da sačeka još nekoliko trenutaka i...

Zelenkasti blesak munje na trenutak osvetli okolinu; mračni breg nad marinom, dugi nizovi brodova poređanih uz moloze. Nigde nikakvog pokreta, niotkud ni šuma. Vreme kao stvoreno za ninda.

A njegovo telo još uvek odbija da se pokrene, iako mu razum govori da je krajnji čas da krene u akciju?

Možda su to poslednji tragovi atavističkog straha od gneva prirodnih sila pred kojima se čovek nekada osećao još nemoćnijim nego sada. Mora da su i prvi ljudi — majmuni isto ovako čučali u svojim skrovištima, čekajući da se utroši bes demona koje niko nije video, ali su svi već osetili njihovo neraspoloženje...

Stežući zube pod maskom od svile koja mu je prekrivala lice, ninda se uspravi, proveravajući da li mu drška katana,

dugog samurajskog mača, još uvek štrči nad levim ramenom.

Još jedan nepotreban pokret... Šta se to ove noći događa sa njim?

Prste ruke protrese pražnjene statičkog elektriciteta akumuliranog na dršci. Ni ta pojava nije nova za njega, iako do nje još nijednom nije došlo pre nego što je mač izvukao iz korica!

»Suviše nepoznatih činilaca«, reče hladni glas razuma u njegovom mozgu. »Rešenje se ne može predvideti sa dovoljnom tačnošću...«

Ninda duboko udahnu, ispujavajući pluća vazduhom. Dobro poznati ritual koji umiruje nerve, ali ima i čisto praktičnu stranu, jer obogaćuje krv kiseo nikom i otvara mogućnost brzog sagorevanja u organizmu kako bi se nadoknadila utrošena energija.

Savlađujući nemi otpor mišića, on se odvoji od zaklona i stvori na ivici asfaltne staze nad niskim kejom od grubo tesanog kamena.

Munja još jednom osvetli čitavu okolinu, ali prekasno da bi otkrila figuru u crnom kostimu; delić sekunde ranije, ninda je bez šuma skliznuo u ta-

mnu vodu, čudno mirnu u ovim trenucima pre nego što se oluja razbesni i uzburka vode Zaliva.

Pomaljajući samo glavu nad površinu vode, ninda osmotri okolinu. Svega pedesetak jardi do jahte, ali on ne sme odabrati najkraći put od ovog mesta, već se mora približiti sa druge strane, odakle niko ne očekuje dolazak neželjenih posetilaca...

Rezao je vodu pod samom površinom, ne dopuštajući da je uznemiri ni najmanji talasić. Krv mu je puna kiseonika i neće morati ponovo da udahne sve dok ne stigne do boka jahte.

Još svega desetak zamaha rukama i nogama, pa će biti na cilju. Nema potrebe da proverava čak ni pravac kojim se kreće, jer ga osećaj za orijentaciju još nijednom nije izdao...

Međutim...

HARAGEI!

Upozorenje da je opasnost već tu stiglo je iznenadno, što se inače nindama veoma retko dešava...

Zapravo, da je zakasnilo samo još jedan stoti deo sekunde, došlo bi prekasno!

Ninda izvi telo u vodi, istovremeno grabeći desnom ru-

kom dršku vakizašija, kratkog mača koji se nosi zataknut za pojas. Ajkula ga je promašila za nekoliko palaca, hrapava koža njenih leđa ostavila je duge krvave tragove duž leve mišice ninde, kidajući svilu kostima koja je do maločas pokrivala.

Ajkula ovde, u delu Zaliva koji je gotovo najdalje od Zlatnih vrata?

Skupljajući se u klupče, ninda se obrte u vodi, tražeći pogledom vretenasto telo napadača nad sobom. Ajkula ga je promašila i zato što nije pohrlio ka površini, kako je ubica iz morskih dubina očekivao, i sada je mogao jasno videti zahvaljujući tome što su noću gornji slojevi vode uvek svetliji.

Još svega nekoliko stopa i dva tela će se sudariti pod vodom... nema čoveka dovoljno hitrog u tom ambijentu koji može izbeći napad stvorenja kome je voda prirodna sredina...

Lebdeći u mestu, međutim, ninda je činio samo kretnje neophodne da se održi tamo kuda će telo ajkule projuriti brzinom ekspresnog voza. Veoma je važno da se u trenutku sudara nađe ispod ajkule, kako bi njen meki trbuh bio izložen vrhu mača, jer inače...

Jednom, pre mnogo godina, čudio se zbog čega je sensei Tanaka čitavu grupu svojih učenika poveo na pučinu u jednom od onih čamaca sa staklenim prozorčićem na dnu i ostavio ih tamo punih četrdeset osam časova. To što su bili bez hrane i vode nije predstavljalo posebnu teškoću za mladiće koji su prešli već dobar deo trnovitog puta na čijem kraju će poneki od njih postati ninđe.

Neki od njih mislili su da je u pitanju običan ispit izdržljivo sti i proveli su vreme praktično nepomični, štedeći energiju i vlagu u telima izloženim nemilosrdnom suncu. U svakoj drugoj grupi mladića njihovog doba došlo bi do svađe u takvim uslovima, ali su kandidati za ninđe ljudi posebnog kova. Za sve to vreme njih sedam nije među sobom izmenilo više od nekoliko rečenica, jer im reči, na kraju, nisu ni bile potrebne.

Mladić iz Amerike, okružen tihim neprijateljstvom još od prvog dana u školi senseija Tanake, bio je prvi koji je shvatio šta će učitelj tražiti od njih kada se vrate na obalu. Stakleni prozor nije slučajno na dnu čamca, zar ne?

Još trojica mladića sledili su njegov primer, smenjujući se u redovnim vremenskim intervalima nad prozorom koji im je otvarao pogled u dubinu okeana. Mesto je bilo dobro odabrano, bogato planktonom kojim se hrane male ribe, zbog kojih su i najveće ubice okeana dolazile na redovne obede.

Znao je sve o načinu na koji napadaju ajkule i drugi okeanski mesožderi, iako se još uvek pitao da li će mu ta vrsta znanja ikada biti potrebna...

Pa, sada je imao još jedan razlog da senseiju Tanaki zahvali na prilici da nauči nešto važno!

Pokrenuo je sastavljene noge onako kako to ribe čine repom kad žele naglo da promene položaj. Njegovo telo jurnulo je napred, u rukama pruženim pred sebe čvrsto je stezao dršku vakizašija, svestan da mu život zavisi od toga da li će vitko sečivo naći svoj cilj u sledećem deliću sekunde...

Sudar je bio užasan i ninđa oseti kako ga silina naleta ajkule nosi unazad i naniže, u dubinu. Mač je gotovo do drške prodro u meku utrobu zveri, ali to još ništa ne znači; kao i sve primitivne životinje, ajku-

le je veoma teško ubiti sem ako se ne pogodi neki od najvitalnijih organa.

Ogromne čeljusti su otvorene, vidi ninda, na svega nekoliko palaca od njegovog desnog ramena. Ako ajkula uspe da zarije zube u meso čoveka, sve će biti gotovo; vrh mača možda će joj doneti smrt za nekoliko sekundi ili minuta, ali će ga i mrtvo telo zveri kao kamen odvući na dno pre nego što se oslobodi zuba povijenih unazad kao zubi zmije!

Pramenovi hladne i guste ajkuline krvi kovitlaju se u vodi pred njegovim licem i zaslepjuju ga, ali od vida ovde ionako nema mnogo koristi; jedine pouzdane informacije o stanju zveri dopiru kroz ruke, preko oštrice vakizašija, a te informacije govore kako se moćno telo ajkule kopreca i dalje ga nezadrživo noseći prema dnu...

Ako bi sada ispustio mač, možda bi ga — možda? — ajkula promašila zubima i on bi mogao da se odbaci prema površini, ostavljajući zver da sama nastavi put u crne dubine smrti. Opasnost je, međutim, prevelika, a on još uvek ne želi da izgubi oružje, poklon samog senseija Tanake, mač ka-

kav nijedan kovač na svetu ne ume da skuje već nekoliko stotina godina...

Pritisak na bubne opne govori mu da je već veoma duboko, da će možda vrlo skoro preći onaj prag posle kojeg azot počinje da se rastvara u krvi, izazivajući jednu vrstu pijanstva od kojeg ronjoci gube orijentaciju i umiru pod vodom srećni, i dalje uporno plivajući prema dnu, umesto prema površini.

Koliko će još ovo trajati, prokletstvo? Na ovom mestu Zaliv ne može biti dublji od stotinak fatoma!

Ajkula se trže čitavim telom, kao da je do njenog minijaturnog mozga tek sada stigao signal o neizbežnoj smrti; savijajući se ukrug, ona repom gotovo dohvati čeljusti, ošinuvši pri tom nindu po ramenu.

Od trzaja vakizaši ispade iz utrobe ajkule, ali su ga šake ninde stezale kao da mu od tog dodira zavisi i sam život. Sa ogromnim olakšanjem, čovek se obema nogama odbaci naviše, boreći se da od sebe odbaci neobičnu sliku koju je u poslednjem trenutku njihovog dodira u mračnoj vodi formirala krv ajkule.

Lice... ali ne ljudsko lice... sa neobično poznatim crtima, iako se može zaklet da nikada još nije sreo čoveka čije lice tako izgleda. U takvim detaljima memorija ninde nikada ne greši...

Izbio je na površinu naglo, nastojeći još uvek da čak ni sada ne stvori nikakav šum. Ne trudeći se previše; najzad, na površini ga mogu dočekati samo ljudi, a oni ne predstavljaju nikakvu opasnost u poređenju sa onom koju je maločas savladao!

Prvi gutljaj vazduha razbistri mu misli. Znao je gde je video to lice stvoreno — da li samo igrom slučaja? — od krvi ajkule...

— Urori... — promrmlja jedva čujno. — URORI!

*
* *

Kinez je bio od onih opreznih. Podigao se od stola čim je Lesli ušao u neveliku čekaonicu madam Staviske. Izgledalo je to pre kao znak poštovanja, naravno, ali bi to svakako bila prva čekaonica na svetu u kojoj se tako nešto čini.

»Televizijska kamera kontroliše ulaz«, shvati ninda, ovoga puta bez svog uobičajenog kostima i oružja, u liku Leslija Eldridža, mirnog građanina San Franciska. Taj grad svi smatraju šašavim, njegovi stanovnici ponajviše, ali bi pojava tako kostimiranog bića čak i u Ulici Folsom izazvala priličnu gužvu. »Odeven sam sasvim normalno, ali je čuvar na svom skrivenom monitoru primetio nešto što mu se učinilo sumnjivim...«

— Madam Staviska ne prima — reče Kinez. Njegove kose oči oprezno su motrile pridošlicu. — Morate najpre zakazati, mister...

— Vrlo dobro — osmehnu se Lesli. — Gde je vaša knjiga, ili čime se već ovde služite...

Ne skidajući pogleda sa njega, Kinez pritisnu jedno dugme pod stolom. Jedan deo gornje ploče skliznu u stranu, otkrivajući tastaturu računara, čiji je monitor takođe morao biti skriven negde van domašaja pogleda posetilaca.

— Molim vašu kartu socijalnog osiguranja — reče Kinez. Mišići lica malo mu se opustili; mora da je pomislio kako ipak ima posla sa sasvim obič-

nim posetiocem, ma kako ovaj svojim izgledom odudarao od proseka stalnih klijenata madam Staviske.

Osmehnuvši se, ninda načini pokret prema stolu. Zenice Kineza se raširiše, ali njegove reakcije bile su prespore za poteze jednog ninde.

Desna Leslijeva ruka polete brzinom zvečarke koja napada žrtvu i čelični prstj sklopiše se oko zglavka ruke drugog čoveka pre nego što je ovaj uspeo da je i pomeri.

Kinez napreže sve mišiće, ali je izgledao kao optimista koji pokušava da pomeri planinu. Unoseći mu se u lice, ninda se hladno osmehnu.

— Mirno, dečko — reče. — Ili možda želiš da ostaneš bez ruke?

Vazduh šumno izađe iz pluća Kineza i u očima mu se pojavi strah. I još jedan osećaj, poznat, nindji iz mnogobrojnih obračuna ove vrste...

— Da li je Staviska tu?

Progutavši pljuvačku, Kinez klimnu glavom.

— Sada ću — reče ninda — da se okrenem i prođem kroz ona vrata tamo. Znam da imaš nož skriven negde pozadi, dečko... nemoj da ti slučajno

padne na pamet i da ga upotrebiš...

Nasmešio se još jednom i oslobodio ruku Kinezu, a onda se okrenuo i mirno krenuo prema vratima.

Ninde se retko služe samo jednim čulom, veliki deo njihove obuke i sastoji se u tome da iz spektra utisaka koji iz okoline stižu do njih maksimalnom brzinom izdvoje one koji govore nešto o namerama protivnika...

Šum s kojim je Kinez naglo uvukao vazduh kroz zube, šuštanje odeće na telu, čak i jedva čujni zvuk s kojim su se meki đonovi njegovih cipela pomerili na tepihu, sve to reče nindji da je ovaj potegao skriveni nož i zavitlao ga prema širokim plećima uljeza.

Okrenuo se, međutim, tek kada je bačeno oružje zazujalo u vazduhu...

Refleksi jednog ninde, da ne zaboravimo, za čitav red veličine bolji su od refleksa prosečnog čoveka. Dobro poređenje je, možda, ovo: sve što se u našem svetu odvija normalnom, u svetu nindji, u njihovom koordinatnom sistemu, događa se jedan stepen sporije. Otprilike u onom odnosu u kojem mi

pratimo usporeni filmski snimak nekog događaja.

Osmeh je ponovo lebdeo na Lesliejevom preplanulom licu kada se okrenuo i podigao desnu ruku, izvijajući telo u stranu, van putanje bačenog noža.

Sa preciznošću mašine, njegovi prsti sklopiše se oko drške noža i zaustaviše ga u letu.

— Dobro oružje — klimnu Leslie glavom, zagledajući sečivo noža. — Tajvan?

Kinez ovlaži usne vrhom jezika. Bledilo mu se razli licem.

U ovakvim trenucima neki ljudi postaju vidoviti... Uprkos osmehu na Lesliejevom licu, Kinez je pročitao smrt u njegovim očima...

Nož još jednom zazvižda kroz vazduh i Kinez učini očajnički pokušaj da mu se ukloni sa puta...

Nije uspeo čak ni glavu da pomeri; zapravo pomerio je tek toliko da mu se vrh noža ne zarije u koren nosa, već u desno oko, na trenutak mu priključujući glavu za zid.

Samo na trenutak, jer se kosti lobanje razdvojiše, izbacujući prema podu bezobličnu masu obojenu mlazom krvi iz probijenog oka...

Slegnuvši ramenima, ninda se ponovo okrete vratima. Bolji dokaz da se u poslovnim prostorijama madam Staviske događa još ponešto osim spritističkih seansi više mu nije potreban. Samo ljudi spremni na sve pred svojim vratima drže čuvaru spremne na sve da zaustave neželjene posetioce.

Široka vrata od mahagonija nisu bila zaključana i on ih besumno otvori i zatvori za sobom, udišući miris tamjana koji zbog nečega predstavlja zaštitni znak svih sličnih mesta po Zapadnoj obali.

Predvorje na čije su prozore navučeni gusti zastori. Još jedna vrata pred njim, potpuno ista kao prva.

I hladno, oprezno oko televizijske kamere nad vratima. Potpuno nevidljivo za obične posetioce, čak upadljivo za one koji, poput ninde, imaju običaj da obraćaju pažnju na svaki detalj.

Ne zastajući, Leslie se osmehnu sočivu kamere; malo je verovatno da iza ovih vrata neko neprestano gleda u monitor. Uvereni kako niko bez najave ne može proći pored čuvara na ulazu, madam Staviska i oni koji se sada nalaze uz nju na

ovu kameru oslanjaju se samo u nekim retkim izuzetnim situacijama koje od njih zahtevaju lično angažovanje.

Nije zakucao na vrata, već je jednostavno obrnuo kuglu od uglačanog mesinga i produžio...

Pred njim je salon; zna to iz opisa dobijenog od Sumiko, iako je i ova prostorija potpuno mračna. Ne i za njegove oči, naravno, ali oči ninde naviknute su da u prepoznatljivu sliku pretvaraju svaki foton svetlosne energije.

Najpre je obišao čitav salon, zastavši dva puta pred vratima za koja Sumiko nije znala kuda vode. Iza prvih je vladala potpuna tišina, siguran znak da u susednoj prostoriji nema nikog.

Kroz druga vrata, međutim, jasno je čuo duboko disanje dvoje ljudi, utonulih u onu vrstu čvrstog sna kakvu donosi seksualni čin pun obostrane strasti. Potvrđivao je to i miris znoja koji nije uspevao da priguši čak ni zadah tamjana, ovde mnogo intenzivniji nego u čekaonici.

Madam Staviska i njen ljubavnik, bez sumnje. Sudeći po šumu njihovog disanja, imaće

dovoljno vremena da učini što je naumio...

Pregledao je zidove, jedan po jedan, dodirujući ih osetljivim vrhovima prstiju. Na red je potom došao teški, starinski nameštaj, a posebnu pažnju posvetio je svećnjaku koji je još uvek zauzimao sredinu okruglog stola.

Ničeg sem običnih skrivenih mikrofona i televizijskih kamera. Njih Staviska uključuje tek pred neku od svojih seansi kako bi posle njih na miru mogla da prouči reakciju svojih klijenata. Ništa neobično za salone ove vrste...

Još tavanica i pod. Mora i njih pregledati, iako je gotovo siguran da ni tu neće naći uređaj kojim je u prostor nad stolom projektovana slika drvene maske demona Urorija.

Halucinacija to nije mogla biti, jer su i svi ostali prisutni potvrdili da su videli nešto slično, iako niko nije razumeo i reči koje je priviđenje izgovorilo. Da nisu, uz činjenicu da je on sam doživeo nešto slično dvadesetak milja dalje i gotovo u istom trenutku, objašnjenje bi bilo mnogo jednostavnije.

Duhovna veza između njega i Sumiko toliko je čvrsta da su

ne jednom došli do zaključka kako telepatija ipak nije priča bez osnove u stvarnom svetu. Izvršili su i nekoliko eksperimenata, bez mnogo rezultata, i složili se da je za uspešan prenos misli na daljinu neophodno da oboje istovremeno budu u posebnom stanju duha.

Kao prethodne noći, na primer...

Više bi voleo da negde u ovoj tami nađe uređaj za projekciju slika, ipak; objašnjenje za istovremenu vizuelnu halucinaciju kod dvoje ljudi na rastojanju od dvadesetak milja mnogo je teže pronaći.

Međutim...

Posteljina je zašuštala u susednoj prostoriji i taj je šum u njegovim ušima odjeknuo kao eksplozija.

Osmehnuo se kad je otkrio da se probudila samo žena; bez žurbe je sišao sa stola prekinuvši ispitivanje tavanice i stao licem okrenut vratima kroz koja će se madam Staviska pojaviti sledećeg trenutka...

Mlaz svetlosti ga je okupao kada su se vrata otvorila; Staviska zastade u mestu i samo šumno uzdahnu, prinoseći podlanicu ustima.

»Dobro se kontroliše«, pomisli Lesli. »Ili je jednostavno toliko šokirana da će vrisnuti tek kada se pribere?«

I dalje se mirno osmehivao, visok muškarac širokih ramena i uskih kukova, sa privlačnim preplanulim licem i ozbiljnim, fascinantnim pogledom tamnoplavih očiju.

I on sam, uostalom, uživao je u pogledu: svetlo koje je padalo iza otpozadi činilo je sasvim prozirnim negliže Staviske, ocrtavajući konture lepo izvajanog ženskog tela dugih i vitkih nogu i potpuno potvrđujući zaključak Sumiko da je ta žena i mlađa i zgodnija nego što želi da pokaže.

— Stiv... — prošaputa Staviska iznenada. — Stiv, probudi se!

— Ne morate me se bojati, madam Staviska — reče Lesli svojim dubokim, muževnim glasom. — Želim samo da razgovaram sa vama.

Ton njegovog glasa delovao je umirujuće; veština hipnoze, uostalom, nije strana japanskim nindama...

Uprkos tome, žena ustuknu jedan korak, gužvajući sa obe ruke negliže na grudima. Oči su joj se postepeno širile, naj-

bolji znak da će je strah savladati već u narednom trenutku.

Uzdahnuvši, Leslj pođe prema njoj, motreći krajičkom oka muškarca koji je još uvek čvrsto spavao glave zavučene pod hrpu svilenih pokrivača.

— Stiv! — vrisnu žena nekontrolisano. — Probudi se za ime boga!

Muškarac se naglo uspravi u sedeći položaj, boreći se sa pokrivačima; Perkins, svakako, jer opis koji je dala Sumiko potpuno odgovara ovom licu mekušnih crta.

— Ko... ko je to, Vilma?

Žena ne odgovori. Odmicala se sve dalje i dalje, zaobilazeći široki francuski ležaj, kako bi ga ostavila između sebe i tog neobičnog posetioca koji se na volšeban način stvorio u njenom salonu.

Levu ruku pružila je iza sebe, opipavajući nameštaj da se ne sudari sa nečim. Negliže joj se potpuno otvori, otkrivajući nevelike grudi, čvrste i šiljate, sa bradavicama drsko uzdignutim naviše.

— Sve je u redu — reče ninda mirno. — Do đavola, ljudi, hoću samo da govorim sa vama!

Staviska zastade, oslonjena leđima o zid. Kao da joj taj položaj uli malo sigurnosti, jer se usudi da progovori.

— Ko ste vi? — upita promuklim, privlačnim glasom. — Kako ste ušli?

Kao i maločas, nije bilo traga ruskom naglasku u njenom govoru, iako se to moralo dogoditi u trenutku iznenađenja, kada većina ljudi instinktivno reaguje na jeziku kojim su i počeli da govore. Madam Staviska lagala je o svom poreklu, kao i o svojim godinama...

— Ostanj tu — dobaci ninda Perkinsu koji je načinio pokret da siđe sa postelje. Nije ni glédao u njega, fiksirajući telo žene kako bi je naveo na pomisao da pokuša da ga zavede.

Reagovala je gotovo trenutno, privlačeći providnu tkaninu na grudi, ali tako da njihov oblik još više dode do izražaja. Istovremeno, pomerila je nogu tako da kroz izrez izroni lepo izvajana butina sa mlečno belom kožom.

— Čekaj malo, do đavola! — pobuni se Perkins kome ta mala međuigra nije promakla. — Gde je Čou? Kako si, do đavola, ušao ovamo?

— Rekao sam ti da budeš miran — osmehnu se ninda. — To znači da treba da budeš i tih, znaš!

Pokrivači odleteše u stranu i Perkins skoči na noge, otkrivajući potpuno nago, mršavo telo.

— Neka sam proklet ako... ahhhh!

Leslijeva pesnica zari mu se u pleksus, izbacujući mu vazduh iz pluća. Zevajući kao riba na suvom, čovek se sruči u ugao iza postelje.

— Sada možemo na miru da razgovaramo, madam — reče ninda kao da se ništa nije dogodilo. — A što se tiče Kineza pred vašim vratima, ne nadajte se da će vam pomoći...

— Šta je... bilo sa njim?

— Bio je neoprezan, madam. Igrao se sopstvenim nožem i... pa, recimo, naleteo nezgodno na oštricu...

— Mrtav? — raširi oči žena.

— Da mrtviji ne može biti. Gde možemo na miru da razgovaramo? Taj čovek tamo preglasno stenje!

Stavinska nervoznom rukom ukloni kosu sa lica. Tkanina joj se zateže na grudima, ocrtavajući šiljatu bradavicu i Lesli se isceri, oblizujući usne.

— Salon? — predloži kad žena ne odgovori ništa. Ona poslušno klimnu glavom i odvoji se od zida, ali odmah ponovo zastade.

— Mogu li... mogu li da obučem kućnu haljinu?

— A to ne! Mnogo mi se više sviđate bez vaše maske, madam!

Uklonio se da bi ona prošla, drsko joj zureći u noge. Hodala je kao kraljica, zaista; uverena da je neobični posetilac već opčinjen njenom lepotom, povratila je do uobičajene samouverenosti i svakako razmišljala o načinu kako da situaciju preokrene u svoju korist.

Pokušaće to da izvede na provereni ženski način, nema sumnje...

Zatvorio je vrata, dobacivši jedan preteći pogled Perkinsu; izobličnog lica ovaj je klečao iza postelje, stežući obema rukama povređeni trbuh. Neće se umešati, znao je. Ljudi slični njemu snalaze se jedino tamo gde mogu iskoristiti neku ženu.

Staviska dotače prekidač na zidu i salon obasja prigušena difuzna svetlost iz svetiljki već to razmeštenih uz pod. Produ-

žila je do stola i okrenula se Leslieju.

— Zar nije vreme da mi kažete ko ste, mister, i šta želite od mene?

— Vreme je — klimnu ninda glavom. — Dve stvari... želim vas... i da doznam kakve veze imate sa Urorijem...

*
* *

Staviska uzdrhta čitavim telom, ali je ninda znao da je ovoga puta to samo dobra gluma. Čak joj se i glas izmenio; kada je progovorila, imao je mekog ruskog prizvuka u sebi, znak da ponovo uzima masku kojom se dugo i uspešno služi.

— Ta... užasna reč! Opet...

Lesli je položi ruku na rame. Pokušala je da se izmakne, ali je teški sto iza nje zadržao na istom mestu.

— Ne može vam se ništa dogoditi dok ste uz mene — reče Lesli umirujućim tonom. Urori je samo jedno ime, madam.

— Ne izgovarajte ga bez velike potrebe, molim vas — odmahnu žena glavom. — Demoni odista postoje, bez obzira što malo ljudi još uvek veruje

u njih... a njihova moć je opipljiva!

»Ona se stvarno boji!«, pročitao ninda u očima žene. »Još jedan dokaz da ono što je Sumiko videla nema veze sa njom«!

Morao je umiriti, ipak, jer su ime i lik Urorijevi iskrslili sasvim uzgred u istrazi koju je ninda vodio već nekoliko meseci. Jedan od tragova vodio je i do madam Staviske i izgledao čak prilično jasan sve do sinoćnog iznenadnog zapleta...

Njegovi prsti skliznuše niz rame na mišicu žene, povlačeći za sobom laki materijal neglizeo. Nije se opirala, samo je podigla prema njegovom licu molećiv pogled i nervozno ovlažila jezikom usne.

— Nemojte — šapnu. — Stiv, on će...

Zatvorio joj je usta grubim poljupcem, privlačeći je jednom rukom uz sebe. Druga je zderala negliže sa ramena Staviske i sklopila se oko njene dojke, čvrsto i nežno istovremeno.

Grčevito mu je zarila prste u potiljak, pripijajući se uz telo muškarca. Sada već nije glumila; svaki ninda je pravi pri-

ručni detektor laži koga je veoma teško prevariti.

Njegova prva procena bila je tačna; Vilma Staviska, ako je to uopšte njeno ime, jedna je od onih žena bez inhibicija koje ne oklevaju da se bace u zagrljaj svakom privlačnom muškarcu. I posle toga se nikada ne kaju, za razliku od svojih sestara uverenih da su počinile greh zbog kojeg zagorčavaju život i sebi i onima oko sebe.

Poduhvatio je sa obe ruke i podiga na sto; padajući unazad, sklopljenih očiju, Staviska ga obuhvati nogama oko pojasa i čvrsto steže, zastenjavši kad se vrh njene dojke nađe u ustima muškarca.

Bila je spremna za njega, to bi do sada morao osetiti i muškarac sa mnogo manje iskustva od njega. Međutim...

Možda Perkins ipak nije toliki mekušac kako je maločas ocenio. Ili mu je pištolj u ruci dao dodatnu dozu hrabrosti...

Čula ninde nikada ne spavaju i zato je znao da Perkins dolazi sa oružjeme u ruci mnogo pre nego što je ovaj uopšte stigao do vrata spavaće sobe. Istina je; čovek koji u ruci ima pištolj hoda sasvim drukčije od nenaoružanog čoveka, a naroči-

to kada mu takva stvar nije previše često u upotrebi.

Lesli je morao uložiti prilično napora da se oslobodi udova žene; otvorila je oči i iznenađeno ga pogledala kada je ne baš nežno odgurnuo na sto.

Vrata su se otvorila u trenutku; samo u tesnim crvenim gaćicama, Perkins zastade, teatralno podižući oružje.

— Droljo! — procedi kroz zube. — Opet! Opet si to učinila!

Ona se uspravi u sedeći položaj na ivici stola, ne trudeći se čak ni da pokrije golotinju. Oči su joj sevale od gneva.

— A ti opet praviš budalu od sebe, Stiv! Ostavi to prokletstvo gvožđe, mogao bi nekoga još i povrediti!

— Tu si đavolski u pravu, Vilma — procedi Perkins kroz zube. — Ja i hoću nekoga da povredim... Sit sam tvog vučaranja unaokolo sa svakom propalicom koja ti zapadne za oko! U početku si se bar krla, a sada... Prokletstvo, jednog od ovih dana dići ćeš noge još pre nego što ja okrenem leđa!

Lesli se osmehnu u sebi, neupadljivo se pomerajući korak u stranu. Sa ovog mesta lakše će moći jednim skokom da dosegne Perkinsa ako oceni da će

ovaj zaista pucati, u što inače sumnja; Perkins toliko uživa u svojoj novoj ulozi da neće žuriti da prekine predstavu na tako neelegantan način...

— Govoriš gluposti, Stiv — umorno reče Staviska. — Od početka si znao kakav je naš odnos i da nemaš prava da zahtevaš ništa više od onoga što dobijaš, do davola!

— I nikada nisam rekao da se mirim sa tim, prokleta kučko! O da, uvek ti je uspevalo da me umiriš tim lažljivim očima i telom, ali više neće! Neće, čuješ li!

— Koliko vam je ovaj čovek još potreban, madam? — upita ninda sa osmehom. — Ako želite, ukloniću ga odmah!

— Stiv nije loš dečko — sleže ona ramenima. — Ponekad se samo malo zaboravi. Kao sada...

— Ha-ha! — promuklo se nasmeha Perkins. — Tvoj novi zaštitnik zaboravlja šta imam u ruci, Vilma! I, kad smo već kod toga, zamoli gospodina da izađe. Ovo što će se dogoditi privatna je stvar između tebe i mene!

Praveći se da ima nameru da ga posluša, Leslie resignirano

sleže ramenima i načinj pokret prema vratima.

Perkins se grohotom nasmeha, sve uvereniji da potpuno kontroliše situaciju...

Pribirajući dobar deo energije svog tela, Leslie se odbaci od poda. Skok ninde uvek je brži, dalji i viši od skoka čak i vrhunskih atletičara; svet o tome zna veoma malo iz jednostavnog razloga što retko ko dobije priliku da takav skok vidi i ostane u životu kako bi mogao pričati drugima.

Perkins dospe jedino da iznenađeno otvori usta; pokret ruke kojim je želeo da okrene cev pištolja prema novom cilju beznadežno zakasni.

Leslie prelete dvadesetak stopa rastojanja u dugom, elegantnom luku, pružajući obe ruke pred sebe. Šake mu se sklopiše oko zglavka ruke sa pištoljem, rame pogodi Perkinsovo rame, odbacujući čoveka unazad, kroz otvorena vrata spavaće sobe.

Ninda je ostao na nogama, zahvaljujući upravo činjenici što je najveći deo energije svog tela preneo na Perkinsovo telo; drugi čovek, međutim, otoktrlja se do polovine susedne prostorije, još uvek ne shvata-

jući da je pištolj ostao u rukama tog neshvatljivo brzog i spretnog protivnika.

Cereći mu se u lice, Lesli zatvori vrata i okrete se Staviskoj.

— Pa, mislim da nas on danas neće uznemiravati — reče, nemarno odbacujući pištolj na pod. — Gde smo ono stali, Vilma?

Nije skrivala divljenje u svom pogledu, a da je čak i pokušala da prikrije seksualnu želju ženke oko koje su se koliko maločas borila dva mušjaka, ne bi uspela u tome...

— Dođi! — reče promuklo, šireći noge i masirajući dlانovima zlataste dlačice među njima.

Lesli se nasmeja. Prilazio je lagano, diveći se lepoti njenog tela. Biće dobra, znao je; žene bez inhibicija uvek se potpuno predaju svojoj seksualnoj gladi i nikada ne uspevaju da je zadovolje.

— Malo strpljenja, Vilma reče. — Najpre da razgovaramo o poslu.

— Idi do đavola! — dahtala je žena. — Kakav posao hoćeš? Ako misliš na Stivov posao, već si ga dobio!

On joj položi ruke na naga ramena, zadržavajući kružne pokrete njene zadnjice na površini stola.

— Urori — podseti. — Zato sam došao ovamo, Vilma.

Novi talas straha na licu žene. Mogao se zakleti da je koža njenih ramena iznenada postala hladnija bar dva ili tri stepena!

— Neću da govorim o tome! — prosikta Staviska, a oči joj postadoše krupne i zle. — Odlaži!

— Otići ću — osmehnu se Lesli — kad dobijem ono što tražim!

Lice joj se iskrivi.

— Molim te! — prostenja. — Nemoj to tražiti od mene! Ti ne shvataš da imamo posla sa silama čija je moć neograničena!

— Urori — tiho reče ninda. — Urori...

Ona tiho vrisnu, prinoseći ruke ustima. Pogledom je okružila oko sebe, kao da očekuje da se demon stvori u vazduhu negde iza nje.

— Ne — prošapta bledim usnama. — Ne pominji mu ime!

— Ponoviću ga još hiljadu puta ako bude potrebno, Vil-

ma... Bolje je da mi odmah kažeš sve što znaš, jer inače...

Skliznula je sa stola. Pala bi i na pod da je dve čvrste šake nisu zadržale.

— Ništa! — jecala je. — Ne znam ništa sem da je on demon i da ima užasnu moć!

— Otkuda to znaš, Vilma?

— Otkuda? Jednostavno znam... ja... ja...

— Čula si i ranije to ime?

— Ne... nikada... Sinoć... sinoć kada se to dogodilo... bilo je prvi put!

— Možeš li da dozoveš demone, Vilma? Ne mislim na jeftine trikove kojima se služe tvoje kolege; želim da znam da li neko od vas odista ima veze sa svetom nedostupnim običnim ljudima!

Pogledala ga je začuđeno.

— Svakako da ima... ovo što ja radim nije trik!

Grubo je odgurnuo od sebe.

— Lažeš! — reče kratko. — Pogledaj me bolje; mora da si već srela ljude koje ne možeš da slažeš! I ja sam jedan od njih, imaj to na umu!

Pogledala ga je, ponirući u njega očima koje su odjednom dobile neobičan izraz. Gledala je. Leslija kao da ga vidi prvi put i sada želi da u svoju me-

moriju ureže svaki detalj njegove pojave. I više od toga; nijanse njegovog glasa, karakteristične gestove, sve što se može doznati o njegovom ranijem životu iz tragova na licu i telu...

Ninđe savršenstvo u toj veštini postižu dugotrajnim upornim vežbanjem; neki ljudi, veoma retki, rađaju se sa takvim darom.

Madam Staviska je jedna od njih, očevidno, što objašnjava i njen ogromni uspeh kao medijuma. Ono što pročita iz pojave svojih klijenata, dopunjenno podacima koje o onim bogatijim prikupi Stiv Perkins, vlasnik privatne detektivske agencije, sasvim je dovoljno da šokira prostodušnije i preda ih potpuno u vlast Staviske...

— Ti... ti si...

— Imaš li ime za ljude kao što sam ja, Vilma? Koji mogu sve što možeš i ti i još mnogo više?

— Đavo! — zacvile žena.

— Ti si đavo!

— Još ne... ali sam u stanju da ga sasvim dobro imitiram ako ne progovoriš!

Nagnuo se nad nju i uperio pogled tačno u njene zenice. Otvorila je usta i zastrašeno

vrisnula. Jednim snažnim hipnotičkim impulsom ninda joj je sugerirao da gleda u razjapljene čeljusti tigra niz čije očne jake kaplje još topla krv, ljudska krv... njena krv!

— Sada znaš, Vilma! Govori!

— Ne znam, kunem se! Ne znam ništa o njemu, sem...

— Sem?

Opustila se čitavim telom, tako da je morao da uloži prilično snage da bi je održao na nogama.

Vrata iza njega ponovo su se otvorila, ali ninda ovoga puta nije morao da reaguje. Perkins je dolazio bez oružja, potpuno odeven i raspoložen mnogo pomirljivije nego nekoliko minuta ranije.

— Vilma — pozvao je tiho.

— Vilma, zašto mu ne kažeš?

— Stiv... ti ne shvataš...

— Nisam toliko glup kao što ti izgleda, misliš — rezignirano reče Perkins. — Znam prilično toga o tvom gospodaru... mnogo više nego što si želela da mi kažeš!

— Ti? Ali...

— Da, ja — Perkins se blede osmehnu. — Ja možda nisam prva liga, ali u agenciji imam

nekoliko sposobnih momaka, Vilma...

Malopredanji strah na licu žene bio je samo bleđa senka izraza koji je sada izobličio njene crte.

— Stiv, ludače... Ne čini to, inače...

— Moram, Vilma. Ova mora predugo trajati!

Iznenadujućom snagom žena se otrže iz ruku ninde.

— Stive! — vrisnu. — Neee! Perkins se suvo nasmeja.

— Ipak je on važniji od mene, zar ne? Taj prokleti R...

Staviska podiže obe ruke nad glavu i oči joj blesnuše crvenim plamenom, ali je taj plamen bio samo delić buktinje u koju se, u deliću sekunde, pretvorilo telo Stiva Perkinsa!

Ninda se podiže na vrhove nožnih prstiju i ispuni pluća vazduhom. Razvlačeći usta u jezivu grimasu, Staviska obrte pogled prema njemu...

*

* * *

Pogodio je odmerenim udarcem u sam vrh brade i polunago telo žene odlete nekoliko stopa unazad, ostajući nepomično na debelom sagu.

Da li bi njena sila mogla delovati i na njegovo telo? Da li bi se i on, poput onog tela čiji ostaci dogorevaju nekoliko stopa dalje, pretvorio u neprepoznatljivu gomilicu užarenog pepela?

Nije bio siguran u ishod borbe sa silama čije poreklo i opseg ne poznaje. Zapravo, pre samo nekoliko trenutaka nije bio siguran ni da li je fizički moguće ono što je gledao sopstvenim očima!

Parapsihologija, naravno, oдавно poznaje tu kategoriju natprirodnog i zapisi o sličnim događajima mogu se naći i u knjigama nastalim još u srednjem veku. Savremena nauka se tome smeje, ali...

Sagnuo se nad ženu i opipao joj puls. Da, dobro je odmerio snagu udarca; Staviska će biti bez svesti bar još petnaestak minuta.

Najpre je na ulazna vrata okačio znak »Zatvoreno« i zaključao ih, a onda prišao stolu sa telefonom zaobilazeći odvratnu masu u koju se na podu pretvorio mozak mrtvog Kineza.

Otkucao je kombinaciju brojeva, prebirajući prstima druge ruke po tastaturi računara.

Kako je i pretpostavljao, podaci u njemu bili su zaštićeni i potrebna je posebna lozinka da bi im se pristupilo.

Pravi posao za Sumiko. Čak i hakeri koji su provalili u banku podataka Pentagona mogli bi ponešto da nauče od nje...

— Pite — reče kada mu se sa druge strane javi poznati glas. — Potreban si mi ti u Fongovom kombiju i jedna od onih njegovih velikih korpi za rublje... Da neupadljivo iznesemo jednu zgodnu damu iz njenog stana, naravno... Deset minuta, ako možeš sve to da izvedeš tako brzo... O kejj, vidimo se onda...

Tabasko Pit, dete podzemlja San Franciska, trenutno je, osim Sumiko, jedini čovek na planeti koji zna pod kojim imenom se krije Amerikanac kome je uspelo da iz Japana nekažnjeno iznese najbolje čuvanu tajnu zemlje izlazećeg sunca. Dragocen pomoćnik od onog trenutka kada je shvatio da na svetu ima još ljudi spremnih da se do poslednje kapi krvi bore za ono što se običnim jezikom zove »pravda« i što se, na žalost, nalazi sve ređe...

Njegova fizička snaga i izvanredne veze u za obične lju-

de nepristupačnim krugovima na granici zakona, nisu jedino zbog čega mu je Lesli poverio svoju najveću tajnu. Kao i ljubav, i prijateljstvo je nindama najstrožije zabranjeno drevnim kanonima njihove veštine. Japanski učitelji još uvek smatraju da sva osećanja te vrste mogu ugroziti efikasnost ninde i opteretiti ga obzirima kakve jedna nemilosrdna mašina za ubijanje ne bi smela poznavati. Da li je za to bio kriv sensei Tanaka, ili okruženje u kojem je Lesli živio pre dolaska u Japan, nije možda ni bitno. Tek, on se nije pretvorio u mašinu za ubijanje kojoj je potpuno svejedno zašto ubija...

Ljubav i prijateljstvo sačuvali su u njemu onu crtu ljudskog koja japanskim nindama nedostaje. Umesto da ga to učini manje efikasnim, dogodilo se sasvim obrnuto. Voljena žena i prijatelj čiji zdrav razum ne prestano podseća na granicu između mogućeg i nemogućeg, stvorili su od Leslija još opasnijeg i hladnokrvnijeg borca!

Sve do sada nije naišao na protivnika koga ne bi mogao savladati sa lakoćom; nekoliko puta savladao je čak i ninde koji su došli iz Japana s name-

rom da kazne drskog belca, vlasnika njihove najveće tajne.

Da, **Tabasko** je u pravu. Sve češće u nove okršaje ulazi već unapred siguran u pobedu. A to nije dobro...

Izabrao je novu kombinaciju brojeva. Ovoga puta glas sa druge strane odgovorio je još pre nego što je prvi signal bio završen.

Raširio je usne u osmeh; Sumiko sedi kraj telefona i sa strepnjom očekuje njegov poziv.

— Sve u redu, devojčice — reče tiho. — Pit stiže sa Fungovim kombijem po madam Stavisku, a ti si mi potrebna da bi provalila u njen kompjuter.

— Hmmm... to možda neće ići tako brzo, Les...

— Imamo vremena. Niko nas neće ometati.

— Perkins?

— Mrtav. Prvi slučaj pirotike koji sam video svojim očima!

Kratka pauza, puna napetosti. On oseća strah devojke kako se kao električni impuls prenosi duž telefonske linije...

— Les! Da sam znala...

— Nisi mogla znati, devojčice — reče on umirujućim ton-

om. — Ni ja nisam verovao da je takvo nešto moguće sve dok nisam video hrpu pepela u koju je Staviska pretvorila Perkinsa jednim jedinim pogledom!

— Les... gde je ona sada?

Kratko se nasmejao.

— Dođi slobodno, ona je bez svesti i leži na tepihu. Čim Pit stigne, spakovaćemo je u korpu za rublje i obezbediti se od njenih čarobnih moći.

— Od njenih da, ali...

— Misliš na Urorija? Naš prijatelj sa one strane okeana se nije pojavljivao.

— Les! Ne govori tako!

— Nemoj se bojati, devojčice. Imam sve jači osećaj da u ovom poslu nešto smrdi... a to nije nikakav demon sa dna jezera Rou!

— A Perkins? I ona hrpa pepela na tepihu?

— Želeo bih da je i ti pogledaš, devojčice. Rekoh ti, u ovom poslu nešto smrdi...

— U redu... dolazim odmah...

— Zazviždi pred vratima, za ključana su. Sem ako Pit još ne bude tu sa kombijem...

— U redu, vidimo se, Les... Osmehnuvši se, ninda spusti slušalicu. Međutim, lice mu

ponovo dobi tvrd izraz kada je krenuo prema vratima salona.

Voleo bi da je odista toliko samouveren koliko je uveravao Sumiko da jeste. Jer, Urori, demon sa dna jezera Rou, protivnik je koga čak ni jedan ninda ne sme potceniti!

Vratio se u salon, strgao jedan od zastora i iskidao ga na uske trake. Uvijene, one su poslužile kao veze za nežne udove Staviske; vezao joj je, međutim, i usta i oči, pitajući se da li je i to dovoljno obezbeđenje od bića koje je nešto ranije veoma ubedljivo demonstriralo sposobnost pirotike, psihokinetičke moći da spali protivnika koji ga ugrožava.

Sumiko tu oblast ipak pozna je bolje od njega; možda će ona uspeti da otkrije i nešto više. Ne samo prekopavajući po memoriji računara madam Staviske...

Hitro se krećući unaokolo, on dovrši pretraživanje salona, prekinuto pojavom Staviske. Nije otkrio ništa novo i zato se spustio na jednu fotelju i utonuo u misli.

Trebalo je analizirati sve one utiske iz prethodnih tridesetak minuta; zabeleženi u memoriji isto onako pouzdano kao na

tvrdom disku računara, oni su ponovo kao na filmu prolazili kroz njegov mozak. Sa izvesne vremenske distance mnoge stvari izgledaju drugačije nego u žaru borbe i zato ih treba bar još jednom pogledati u novom svetlu.

Tok misli prekinuo mu je zvuk poznatog motora na ulici. Henri Fong, vlasnik radionice u Ulici Sansom i dobar Pitov prijatelj, često je pozajmljivao svoj kombi Tabasku, nikada ne postavljajući pitanja koja bi mogla biti neugodna...

Samo jednom, istina, dogodilo se da mu je kombi vraćen sa nizom okruglih rupica duž karoserije, tragom rafala iz automatske puške namenjenog Tabasko Pitu. Fong je samo slegao ramenima, uzdahnuo i odvezao kombi u servis, čak i ne pitajući kako su se te rupe stvorile u limu.

On i Tabasko, uostalom, odrasli su zajedno u blizini Kineske četvrti, zajedno se borili u Vijetnamu i kao pravi prijatelji podelili rafal iz lakog mitraljeza momka iz Vjetkonga koji je, srećom, ciljao prenisko. Tabasko je prošao sa dve rupe u butini, Fong sa skraćenom le-

vom nogom, ali to nije uticalo na njihovo prijateljstvo.

Lesli otvori vrata u času kada je Tabasko pružio ruku prema bravi i plavokosi džin se iznenađeno trže.

— Idi do đavola! — procedi. — Moraš li baš uvek to da mi prirediš?

— Ne baš — osmehnu se nida. — Gde si do sada, dama je već nestrpljiva!

— Saobraćaj — sleže Tabasko ramenima. — Prokletstvo, mislio sam da sam do sada sve video, ali je maločas uspeo da me iznenadi tip koji je prošao na crveno preko Ulice Sakramenta, presekao šest kolona, a da ga niko nije dotakao ni branikom, a onda izgubio nerve i zario se u hidrant! Ehej... šta se dogodilo onom momku, nalleteo na brzi voz?

Zastao je nad ostacima Kineza i zavrteo glavom, cokućući jezikom.

— Nije to ništa — sleže nida ramenima. — Čekaj dok vidiš momka u salonu!

Tabasko tiho zviznu.

— Nemoj mi reći, ortak, da si ovo ti učinio! Ili si od jutros naučio neke nove trikove?

— Ne ja — odmahnu nida glavom. — Ona!

Tabasko se naže nad vezanu priliku.

— Zgodna mačka — promrmlja. — Kako je to, do đavola, izvela?

— Hmmm... Sve što sam video bio je pokret rukama i pogled pun crvene vatre...

— Lažeš, boga mu! To je nemoguće!

— Odveži je i oslobodi joj oči — predloži Lesli. — Doći će sebi za nekoliko minuta, pa se možeš i sam uveriti...

— Možda to i nije loša ideja — isceri se Pit. — Ja ću biti nežan prema njoj, ne kao ti ili ovaj tip od pepela.

— Predajem je u tvoje ruke, Pite. Uz savet da je ipak držiš vezanu dok ne dođem po nju.

— A gde?

— Apartman u Ulici Dram, recimo.

— I ja sam za to mesto — složi se Tabasko, saginjući se da polunago telo žene spusti u veliku korpu za rublje koju je doneo sa sobom. — Prokletstvo... više bih voleo da si mi poverio klupko zmija na čuvanje, Les... Mislim, ja volim toplu klimu, ali ovo što ta mala radi malo je previše, a?

Pokrio je korpu komadom čistog belog platna, namignuo

prijatelju i krenuo prema vratima. Gotovo u isto vreme spolja se začu tihi poznati zvižduk.

— Finu zabavu! — isceri se Tabasko, propuštajući Sumiko pored sebe. — I samo da znaš, mačka koju imam u korpi više je gola nego obučena... Ne bi bilo loše da pitaš tvog dečka šta su njih dvoje radili pre nego što je ona postala totalno zapaljiva!

Osmehnuvši se, Sumiko zatvori vrata za njim i prede pogledom po čekaonici, a onda upitno pogleda Leslija.

— Ne bojiš se za Pitovu sigurnost, Les?

— Shvatio je sasvim ozbiljno moje upozorenje — reče ninda. — Iako mu se najpre malo podsmevao, po svom običaju...

Klimnuvši glavom, devojka pođe prema stolu. Lesli je zadržao.

— Hteo bih da najpre pogledaš Perkinsa. Ili ono što je ostalo od njega.

— Da... Bio si pomalo zagonetan, maločas na telefonu. Rekao si da u ovom poslu nešto smrdi; znači li to da sumnjaš u pirotičke sposobnosti Vilme Staviske?

— Neću da stvoriš bilo kakvo predubeđenje, devojčice. Pogledaj, pa mi onda reci svoj zaključak.

Prešli su zajedno u salon i Sumiko se uputi prema hrpici pepela pred vratima spavaće sobe.

— Čekaj...

Zastala je u mestu, kao ukopana. Žena koja već godinama radi opasan posao u društvu sa nindom, brzo nauči da ceni nje gova upozorenja...

A onda su se svetiljke duž poda pogasile i oni su ostali u polutami; jedina svetlost dopirala je kroz prozor sa kojeg je maločas Lesli skinuo zastor.

— Les... kakav je to šum?

On je privuče sebi, a onda istupi korak napred, zaklanjajući je širokim plećima.

Nije odgovorio, iako je znao kakav je to neobični šum koji je njegovu pažnju privukao nekoliko sekundi pre Sumiko.

Pre nekoliko stotina godina, u doba kada su širom Japana neprestano međusobno ratovale minijaturne feudalne države, vitezovi su polazili u borbu ritmično udarajući drškama svojih isukanih mačeva o štitove podignute pred lice...

*
* *

Ni jedno ni drugo nikada nisu mogli čuti taj šum, sem možda gledajući neki od filmova koji dočaravaju najnemirniji period u istoriji Japana. Istina, to je i period u kojem je ninducu, veština uvezena sa Tibeta preko Kine, doživela svoj puni procvat, pa su oboje veoma dobro poznavali to razdoblje.

I oboje gotovo istog trenutka shvatili sa kojom vrstom protivnika ovoga puta moraju da vode borbu...

— Još natrag — tiho reče ninda. — Potrebno mi je mnogo prostora...

Devojka se bešumno povuče do vrata salona. Nije rekla ništa kako ne bi remetila koncentraciju ninde.

A on je stajao na sredini prostorije, malo raširenih nogu i oslonjen samo na vrhove nožnih prstiju. Pogled mu je bio uprt u deo suprotnog zida iza kojeg je, sve jače i jače, neprestano dopiralo ritmičko bubnjanje.

Pre nešto više od pola sata zavirio je u susednu prostoriju, iza ovog istog zida. Niko-

ga nije bilo u njoj; nije bilo ni vidljivih prolaza iz te prostorije u druge delove kuće.

Upoznavanje sa bogatom japanskom demonologijom takođe je jedan od važnih predmeta u školi za ninde, pre svega zato što je većina tih stvorenja, pre nego što je stigla u legendu, imala iza sebe bogatu ratničku istoriju iz koje se dalo naučiti mnogo toga o strategiji i taktici. Urori sa jezera Ruo, međutim, jedan je od onih kome u tim lekcijama nije pripalo više od nekoliko minuta priče...

Vrata susedne prostorije otvorila su se naglo i ostala otvorena. Bilo je nečeg neprirodnog u tom pokretu; vrata odbaćena udarcem obično lupe o zid i odbiju se unazad, a to se ovoga puta nije dogodilo!

Ali nema vremena da sada razmišlja o tome, jer kroz otvorena vrata sukljaju pramenovi sive magle, kotrljajući se po podu i šireći se tako brzo unaokolo da mu već dotiču noge, iako je prošao samo delić sekunde otkako ih je ugledao...

Uvukao je oprezno vazduh kroz nozdrve; otrovni gasovi nisu bili poznati u vreme Urorija sa jezera Ruo, ali...

Ne, ova magla, ma kako neobična, sama po sebi nije opasna. Uostalom, i haragei bi ga upozorio da je u njoj bilo otrovnih sastojaka, premda — njegovo predosećanje za opasnost još uvek čuti.

Da li uopšte sme verovati harageiju? Ili postoji i jednostavnije objašnjenje za ovo što se zbiva?

Figura nejasnih oblika ocrtalala se u magli i ninda je imao iluziju da ona na to mesto nije došla na jedan od prirodnih načina, već da je nastala upravo tu, očvršćavanjem sive magle u telo iz koga zrači opasnost...

Opasnost?

Haragei i dalje čuti, iako silueta kratkih krivih nogu, sa gornjim delom tela zaklonjenim širokim štitom, ubrzava ritam udaraca drškom katana po donjem delu čelične ploče, siguran znak da će u sledećem trenutku krenuti u napad!

Silueta mu je poznata, iako štit skriva četvrtasti šlem Urorija sa jezera Ruo, šlem čije je demonsko lice Sumiko prethodne večeri videla na gotovo istom mestu!

Prsti desne ruke dotakli su skrovište u širokom kožnom o-

pasaču, sklopili se oko šuriken-a, čelične zvezde nindži, oružja za borbu na distanci. Bez žurbe, gotovo kao da želi da biće iz magle dobro vidi taj pokret, on podiže šuriken nad desno rame i zadrža ruku u tom položaju.

Prikaza je i dalje stajala na istom mestu, desna šaka bila je jedini pokretni deo njenog tela, udarci drške mača o štit jedini šum koji je dopirao sa te strane do sluha nindže.

»Morao bih čuti njegovo disanje«, prolete nindži kroz glavu. »Dovoljno je blizu, a taj šlem bi morao ne da priguši, već da pojača šum udisanja i izdisanja«!

Raširio je usne u osmeh i načinio korak unapred, kao da izaziva demonskog protivnika.

Japanski jezik nema mnogo uvredljivih izraza, ali je zato težina uvrede izgovorena na japanskom daleko veća. I dalje se smešeći, ninda sporo i razgovetno izreče nekoliko najtežih...

Šaka sa mačem na trenutak zastade. Međutim...

Tutnjava udaraca drške mača o štit ne prekide se; ninda jasno ču jedan udarac metala

o metal, iako je u tom času šaka demona mirovala!

Nasmejao se glasno, punim plućima i zavitlao šuriken tačno u centar pravougaonog štita išaranog stilizovanim crtežima zmija i zmajeva, bojom sveže ljudske krvi...

Iza njega, Sumiko ispusti nesvesni uzdah iznenađenja, ali ninda nije imao vremena da sada okrene glavu. Mora pratiti let svoje zvezde do cilja na svakom deliću njene putanje, jer će mu i to pomoći da pronađe mesto za još nekoliko detalja u zbrkanom mozaiku događanja u poslednjih nekoliko trenutaka!

Šuriken stiže do cilja; iako je morao videti da je napad već počeo, demon iz magle ne načinio nikakav pokret da se zaštiti; naprotiv, drška mača još jednom pogodi ivicu štita i odjeknu novi potmulji udarac.

U istom trenutku, novi talas magle naglo obavi siluetu Urorija, potpuno je sakrivajući od pogleda nindže. Ovaj elastično odskoči u stranu, tražeći zaklon iza masivnog stola; ne jednom i on sam je zaštitu ovakve veštačke magle ili dimne zaveses iskoristio za iznenadni napad na protivnika koji više

ne može da sledi njegove pokrete.

Ovoga puta, međutim, takvog napada nije bilo...

I ne samo to; potmulo bučnjanje bi presečeno upravo u času kada je Lesli očekivao da čuje zvonki udarac šuriken-a u štit!

Umesto toga, kroz maglu je dopro samo šum sudara čelične zvezde sa zidom, najbolji znak da nikakve prepreke nije ni bilo na putanju šurikena...

— Les! — uzviknu Sumiko. — Pazi!

On pade u zaklon stola, iako haragei čak ni ovoga puta nije najavio nikakvu pretnju. Nije ga iznenadio ni povik devojke; prizor gustog oblaka magle koji iznenadni vihor nosi pravo prema njemu, dovoljno je strašan čak i kada se u njemu ne krije demonski lik Urorija sa jezera Ruo!

Haragei je i ovoga puta bio u pravu i Lesli skoči na noge, široko se osmehujući uplašenom izrazu na licu Sumiko. Urorija, ili priviđenja u njegovom liku, nestalo je zajedno sa maglom koju je neobjašnjivi vihor potpuno razvejavao za svega nekoliko sekundi...

Ninda duboko udahnu, opuštajući jedan po jedan mišić do maločas napete do krajnjih granica kako bi bili spremni za borbu.

— Iluzija! — reče. — Izvanredna iluzija, ali ništa više od toga!

Sumiko nesigurnom rukom ukloni pramenove vrane kose sa lica.

— Ali kako? Kako, Les?

— Još ne znam — sleže on ramenima — ali ću saznati, pa makar ovu kuću morao pretresti od temelja do krova!

— To je bio Urori, zar ne?

— Da, Urori. Demon sa jezera Ruo — osmehnu se Lesli. — Nije tako opasan kao što izgleda, zar ne?

Sumiko načini korak prema njemu, ali joj pogled ostade prikovan za otvorena vrata susedne prostorije.

— Tamo nema nikoga, devojčice. Nema razloga za strah. Kada otkrijemo kako je ovaj trik izveden i doznamo ko je tajanstveni R. čije ime Perkins nije uspeo da izgovori, i sama ćeš se smeјati, veruj mi!

— Siguran si da je to bio samo trik? Iluzija? Ja nisam...

— Pogledaj onda Perkinsov pepeo — pokaza ninda glavom

na mesto iza sebe. — Pogledaj ga pažljivo!

Sumiko zakorači u tom pravcu, ali zastade i zavrte glavom.

— Pepeo i vetar — reče vrlo tiho. — Te dve stvari se ne slažu, znaš...

— Prokletstvo! Potpuno sam zaboravio da...

Gomilice pepela, jednih Perkinsovih ostataka, više nije bilo na tepihu. Vihor koji je rasejao sivu maglu razvejavao je i mikroskopske čestice po čitavoj prostoriji, ostavljajući samo poslednji trag u vidu masne mrlje neprijatnog mirisa...

Sada bar znamo pravu svrhu ove predstave — promrmlja ninda. — Naš dragi neprijatelj nije želeo da bolje proučimo zemne ostatke Stiva Perkinsa!

— Što znači da te je čuo dok smo razgovarali telefonom, Les... i da nas verovatno sluša i u ovom trenutku!

Njihovi pogledi su se sreli. Kao i mnogo puta do tada, oboje su u istom trenutku pomislili na istu stvar...

Sumiko je stajala mnogo bliže vratima salona, ali je ninda ipak u čekaonicu stigao mnogo pre nje. Već se naginjavao nad tastaturu računara kada je ona

prišla i zastala korak iza nje-ga.

Ekran monitora bio je prazan. Nije reagovao ni na jednu od komandi koje je devojkica otkucala...

— Loše, a? — upita ninda.

— Videćemo. Otvori kućište, Les; demontiraćemo tvrdi disk i pokušati da na mom računaru rekonstruišemo njegov sadržaj... Nisi nigde video kutije sa disketama?

— Ne, nisam. I imam utisak da ih nećemo ni naći. Šta misliš, da li je ova mašina u vezi sa nekom drugom, koja se nalazi ko zna gde?

— Bojim se da je tako — uzdahnu devojkica. — Neko je sa druge strane mogao izdati komandu za formatiranje i time nepovratno uništiti magnetni zapis na disku... Da, baš je tako, prokletstvo! Pogledaj ove kablove!

— Kakvi su izgledi da nešto spaseš sa tvrdog diska?

— Nikakvi, bojim se... ali moram ipak pokušati...

— Hmm... Ukratko, to znači da je madam Staviska u ovom trenutku jedino opipljivo što imamo u rukama — reče Lesli, dohvatajući telefonski aparat. — Moram upoznati Pi-

ta, do đavola! Ova stvar postaje sve...

Zaćutao je, jer ga je prekinuo šum koji je dopro iz podignute slušalice telefona.

Ničega neobičnog, ničeg stranog nije bilo u tom šumu, ali Sumiko ipak oseti kako joj se ledena jeza spušta niz leđa...

Smeh je, kažu, ono po čemu se čovek razlikuje od životinja. Upravo zato to je jedan od onih retkih ljudskih gestova koji ne bi smeli zadavati strah!

*
* *

— Halo, mister Eldridž — reče glas iz slušalice kada je njegov vlasnik prestao da se smeje. — Možemo li sada da razgovaramo?

Lesli okrete glavu na drugu stranu. Kada je progovorio, učinio je to skrivajući slušalicu iza leđa kako bi mu bila što dalje od usta.

— Halo, mister R. Već razgovaramo, kako mi se čini...

— Mislim na ozbiljan razgovor — odvrati nevidljivi sagovornik, očevidno ne nalazeći ničeg u kvalitetu Lesliejevog glasa. — U redu, uspeji smo da impresioniramo jedan drugog i

dodemo do zaključka kako svaki pokušaj da dovedemo ovu igru do kraja može biti opasan za obojicu...

— Možda je to vaš zaključak, mister R. — nasmeja se ninda. — Moj nije!

— Ma hajdete, Eldridž! Umem ja da budem i mnogo opasniji, znate!

— I ja.

Sledeći znak rukom, Sumiko je bešumnim pokretima dovršavala demontiranje tvrdog diska, iako je to bila poslednja stvar koja bi joj u ovom trenutku pala na pamet. Lesli, bez sumnje, ima dobar razlog što upravo sada to zahteva od nje, ali bi ona prekinula ovaj besmisleni razgovor i...

Ne, Lesli je u pravu, a ona greši. Razgovor je prilika da se dozna nešto više o protivniku koji je pred njih, sa svakim novim korakom, postavljao i novu zagonetku. Tabasko Pita treba upozoriti, ali oni to ionako ne mogu učiniti telefonom dok razgovor traje...

Ponovo smeh iz telefonske slušalice. Sa demontiranim diskom u rukama, devojka upitno pogleda nindu.

Jezik znakova veoma je rečit, a naročito u komunikaciji

dvoje ljudi koji se godinama poznaju i vole. Trudeći se da i dalje ne načini nikakav šum, devojka poče da traga za skrivenim mikrofonom uz čiju je pomoć tajanstveni mister R. slušao šta Leslie govori, ne primećujući da ovaj zapravo ne govori u mikrofoni telefonske slušalice.

— Čemu ta igra reči, Eldridž? Ili samo pokušavate da dobijete na vremenu?

Sada se Leslie nasmejao. Zastavši na trenutak u svom traganju, Sumiko pomisli kako oba ta glasa koja sluša poslednja dva minuta imaju nečeg zajedničkog...

Onu čeličnu oštricu — bolje ime za to nije mogla da nađe — koja izbija iz svačke njihove izgovorene reči, pokazujući snagu volje koja ne zna za prepreke!

— Meni se ne žuri — reče Leslie. — Štaviše, imam namenu da ovu kuću veoma detaljno pregledam, palac po palac. Ako neko pokušava da dobije na vremenu, onda ste to vi, mister R!

Sumiko iznenada zastade i pokazavši prstom jedan deo zida pokrivenog tapetama. Klimnuvši

glavom, Leslie joj reče znajući da izađe i sačeka ga u kolima.

Postavio je ruku pred mikrofoni u zidu, pitajući se da li je to jedini. Sa prilično velikom sigurnošću mogao je pretpostaviti da jeste; nema mnogo razloga da se čekaonica načička uređajima za prisluškivanje, jer se ono glavno ipak događalo u salonu.

— U redu — reče glas iz slušalice. — Da pređemo na stvar; šta hoćete od Staviske i mene?

— Za početak, šta se dogodilo sa Denijem Hiltonom, mister R?

— Deni Hilton? Ah, ona stara priča! Otkuda vam uopšte ideja da bismo mi mogli imati veze sa njegovim nestankom?

— Deni Hilton pisao je seriju članaka o spiritistima koji duž Zapadne obale izmamljuju gomile para lakovernim budalama. Istina je da policija ne zna tačno koja je mesta poslednja posetio, jer to nije poverio ni svojim gazdama...

— To znam. Zato i pitam zbog čega je sumnja pala upravo na Stavisku?

— Deni Hilton je imao i prijatelja, mister R. Ponosim se što mogu reći da sam i ja jedan od njih!

— »Imao«? — nasmeja se R.
— Pretpostavljam da niste slučajno upotreбили prošlo vreme, Eldridž?

— Ne, nisam. Uveren sam da je, na žalost, Hilton već mrtav!

— Kao i ja, iako naša mala organizacija nema nikakve veze sa tim, verujte!

— Verovao bih vam... da Hilton one večeri kada je nestao nije ostavio poruku da se sprema da poseti madam Stavisku...

Mala pauza, puna napete tišine. Ninda je imao utisak da njegov nevidljivi sagovornik smišlja odgovor na iznenada izneti dokaz o njegovoj vezi sa nestalim novinarom.

— Koliko... koliko njih zna za to, Eldridž?

— Dovoljno — osmehnu se ninda. Njegova naizgled nasumce odapeta strelica pogodila je pravo u cilj!

— Je li? Onda zaista ne vredi da gubimo vreme u razgovoru, Eldridž... Vratite mi Vilmu i zaboravićemo ovu malu epizodu. Važi?

— Tek tako? A Deni Hilton?

— On... Do đavola, Eldridž, i sami ste ubeđeni da je on mrtav! Ma šta učinili, Hilton se neće vratiti među žive!

— A ko to zna? Svi misle da je mrtav i Urori sa jezera Ruo, a ja ga srećem već dva puta!

Ovoga puta u smehu je bilo trijumfa, trijumfa snažne zveri koja zna da je pobedila i da je od sada lovište samo njeno!

— Sada valjda shvatate da imate posla sa jačim čak i od sebe, Eldridž... Koji je vaš dosadašnji protivnik mogao zapovedati ajkulama?

— Nijedan. Ali... gde je sada vaša ajkula, R?

— Gde i prošlih sedam hiljada godina — odvrati R. poznatim stihom. — Ona je, međutim, svoj zadatak pošteno obavila i vi niste dospeli do jahte da čujete naš razgovor, zar ne?

— Nisam. Srećom, i madam Staviska je bila na jahti; od nje ću, nadam se, doznati šta sam sve propustio — nasmeja se ninda. — Kao što vidite, R. poneki adut je još u mojim rukama!

— Ne zadugo. Fongova vozila prilično su upadljiva, zar ne, sa onim psihodeličnim šarama i krupnim natpisom? Sem toga...

— Sem toga?

— Igra je gotova, Eldridž. Ti si izgubio!

Ninda se nasmeši. Poslednjih nekoliko minuta izmicao se od stola, palac po palac, postepeno pojačavajući glas, tako da R. ne može odrediti da je promenio položaj u odnosu na skriveni mikrofoni. Bio je, prema tome, već uz prozor kada je upozorenje njegovog sagovornika stiglo.

Veliki crni automobil, jedan potpuno novi »krajser«, sa natpisom »Hobson-pogrebne usluge«, gotovo bešumno se zaustavio uz trotoar na suprotnoj strani ulice. Sumiko je stajala nekoliko jardi dalje, naslonjena na haubu njihovog »korvera«, ne pokazujući ništa više od uobičajene radoznalosti zbog pojave mrtvačkih kola.

— Hobson radi za vas? — upita Leslie glasno. — Ili samo pozajmljujete kao ja od Fonga?

— Šta?

— Vaše gorile su stigle — produži ninda sa hladnokrvnošću radio-reportera koji rutinski komentariše već mnogo puta viđen događaj. — Trojica. Dva Kineza i tip koji i odavde miriše na Siciliju... Hmmm... kažu da Kinezi u principu ne umeju da sarađuju sa ljudima koji ne pripadaju njihovom narodu. Instinktivno nepoverenje

prema strancima, ili tako nešto...

R. se, međutim, nije zbunio, ili je njegovo iznenađenje trajalo veoma kratko. Nasmejao se ponovo.

— Oni su dobar tim, Eldridž. Pravi profesionalci, verujte! Kad je reč o protivniku kao što ste vi, nismo nikakav trošak smatrali prevelikim!

— Sicilijanac se osvrće oko sebe — nonšalantno nastavi Leslie. — Taj njegov koferčić krije pušku, zar ne? Recite mu da ga promeni; čak i policajci već znaju da se tom vrstom kofera služe profesionalne ubice!

— Je li? Hvala na upozorenju, Eldridž! Ne želite li možda da doznate kako smo isplanirali vašu likvidaciju?

— Na klasičan način — nasmeja se Leslie. — Oni ne žure da uđu u kuću, dajući mi dovoljno vremena da ih opazim. Nadaju se da ću pokušati da im umaknem kroz jedan od zadnjih prozora... Tamo čeka dobro skriveni snajper, je li tako, R?

Iz telefonske slušalice u ruci ninde dopre nekoliko reči izgovorenih tihim glasom. Neko se nalazi uz njegovog sagovornika, neko ko je u radio-vezi sa

snajperom iza kuće; za instrukcije onoj trojici na ulici sada je kasno, jer već bez žurbe prelaze kolovoz, približavajući se ulazu u zgradu.

I Sumiko je u međuvremenu promenila položaj. Gnevnim pokretom, kao svaka žena kojoj je dosadilo da čeka, odbacila je tek zapaljenu cigaretu i otvorila vrata »korvera«...

— Ako ste u vezi sa tom trojicom, recite im da ih držim na nišanu, R. — upozori ninda. — Dajem im još tri koraka, a onda otvaram vatru!

— Samo trenutak — prigušeno reče R. — Do đavola, pucnjava je poslednje što u ovom trenutku želimo i vi i ja, Eldridž!

— Ah, promenili ste mišljenje? — nasmeja se glasno Leslie. — Ili ne... stalo vam je samo da date vremena četvrtom momku da obiđe oko kuće i upozori ih, je li tako?

Membrana telefonske slušalice snažno zatreperi. Leslie nije razumeo izgovorenu reč, ali je njen smisao bio potpuno jasan: ogorčena psotka čoveka koji je shvatio da njegov lukavo smišljeni plan neće uspeti, jer ga je protivnik potpuno pročitao!

— Zaustavite snajpera, R. — reče u slušalicu. — Zaboravljate da se mora naći ispod prozora čekaonice ako želi da upozori onu trojicu gorila!

Dole, na ulici, Sicilijanac je jednom nogom stupio na ivicu trotoara. Korak iza njega, Kinzi su se još jednom osvrnuli oko sebe da provere da li je sve u redu...

Nijedan od njih dvojice nije primetio pokret kojim je sitna crnokosa devojkica za volanom »korvera« levom rukom skinula osigurač sa ručne bombe stisnute u desnoj šaci.

— Eldridž! — dopre glas iz slušalice. — Neka si hiljadu puta proklet! Neka...

Ninda ga nije saslušao do kraja; osluškujući tutnjavu koraka na betonskoj stazi oko kuće, on se obema nogama odbaci od poda i smrskao u hiljadu komadića dvostruko okno prozora pred sobom. Bio je čitavim telom napolju, nekih desetak stopa nad tlom, kada je ispuštena slušalica lupila o pod, dajući R-u do znanja da je razgovor završen.

Vrata »korvera« otvoriše se u tom trenutku; pomaljavajući se kroz njih, Sumiko zavitlao bom-

bu u visokom luku prema drugoj strani ulice...

Ona trojica bili su okrenuti leđima i nisu mogli videti taj pokret; četvrti bi ga video, da nije delić sekunde pre toga instinktivno čučnuo i pokrio glavu rukama, zasut hiljadama sitnih staklenih krhotina koje su se kao letnji pljusak sručile na njega.

Ničeg preterano opasnog u tome, naravno... Mnogo opasnije od komada stakla bilo je telo koje je stiglo zajedno sa njima!

Obrćući se u letu, ninda sa obe noge, kao kleštima obuhvati vrat žrtve. Dočekavši se na ispružene ruke, on se još jednom izvi, čineći telom pokret neobično nalik pokretu kojim vadičep izvlači zapušač iz boce.

Zaglušna eksplozija na ulici mora da je bila poslednje što su registrovala čula žrtve, jer gotovo u istom deliću sekunde njegova kičma se prekide i on se sruči na bok, ostajući da leži na betonu u grotesknom položaju; potrbuške, a sa licem okrenutim ka nemilosrdnom nebu!

Lesli ostade da leži kraj nje ga još jedan trenutak, dopuš-

tajući udarnom talasu eksplozije da prohuji nad njim. Ručna bomba koju je Sumiko bacila poticala je iz neke tajne fabrike oružja u Nikaragvi i bila konstruisana specijalno za borbe u džungli, zbog čega je i efekt fragmentacije, raspadanja na komade, bio žrtvovan silini eksplozije...

Udarni talas odvojio je od tla svu trojicu ljudi i kao lutke od krpe zavitlao prema zidu kuće. Njihova tela raspala su se još u vazduhu, zasipajući najbližu okolinu čitavim pljuskom komadića mesa i kostiju obavijenih oblakom crvenkaste magle od njihove krvi!

Motor »korvera« zagrme; pod skromnom karoserijom radio je motor kojeg se ne bi postidela ni kola najviše klase, posle prei naka koje je sa mnogo ljubavi i strpljenja izveo Tabasko Pit, koristeći trikove čiju bi tajnu i sam proizvođač platio ne pitajući za cenu.

Lesli skoči, gonjen prvim slabim impulsima iz podsvesti; haragei se konačno probudio, sugerišući da što pre treba napustiti ovo mesto, jer...

Sumiko se pomerila na mesto do vozača, ostavljajući vrata »korvera« otvorena. Uskočio

je i ščepao volan, noga mu je gotovo dohvatila pod dok je pristiskivao papuču gasa.

Ni trenutka prerano; kola su bila svega pedesetak jardi daleko, povećavajući brzinu, kada je nova eksplozija protresla čitav blok obližnjih zgrada, pretvarajući kuću koju je napustio nekoliko trenutaka ranije u gomilu smrvljenih cigala...

Pridrživajući se obema rukama za sedište, Sumiko upitno pogleda nindžu.

Ovaj odmahnu glavom.

— Ničeg novog — reče. — Sem što sam stekao utisak da naš prijatelj sa inicijalom R. ume da psuje na hindu-jeziku!

*

* *

Ulica Dram neobična je ulica, čak i za grad kao što je San Francisko. Jedan njen deo, sa pogledom na veliki park, još uvek se sastoji od starih kuća sa fasadama od crvene cigle, čuvenih po tome što su preživele katastrofalni zemljotres iz 1906. Drugi deo, severno od petlje kojom se stiže na Embarkadero Frivej, nastao je tek pre

nekoliko godina, i blista od zelenkastog stakla po fasadama bez kojeg, izgleda, savremeni graditelji ne umeju više da dovrše nijednu građevinu.

Apartman koji je Tabasko Pit odabrao za jedno od skrovišta koja se koriste samo ponekad, nalazio se u zgradi čiji je krov gotovo doticao betonski luk petlje. Buka saobraćaja stišavala se jedino negde pred zoru i ta činjenica uništila je kućevlasnika; među ljudima koji su pristajali da stanuju na takvom mestu bilo je veoma malo spremnih da uredno izmiruju svoje obaveze, bez obzira na gotovo neverovatno nisku cenu najamnine.

Tabasko Pit, međutim, nastojao je da to čini. Ne baš na vreme, jer bi takav postupak kod kućevlasnika izazvao nepotrebne sumnje, ali dovoljno uredno da mu tihi Meksikanac tužnih očju ne postavlja nikakva pitanja. Ukratko, gnezdo na najvišem spratu te stare kuće bilo je sasvim pogodno za kraće boravke osoba kojima nisu smeli pokazati jedno od svojih stalnih skrovišta.

Lesli zaustavi kola na suprotnoj strani parka i pažljivo osmotri okolinu. Lice mu ostade

neprozirno, ali je Sumiko naučila da tumači čak i takve izraze.

— Nešto nije u redu?

— Pit je bio đavolski neoprezan. Fongov kombi je pred samim ulazom; samo olakšava posao tragačima!

— Nije mogao ostati predaleko, Les... ta korpa sa Staviskom nije baš laka, znaš!

— Ne... ali je morao naći vremena da pomeri kombi na neko drugo mesto!

— A šta ako se ona u međuvremenu osvestila? Tako opasno stvorenje ne sme ostaviti samo!

— U redu, u redu! — osmehnu se ninda. — Samo brani svog prijatelja...

— Ništa se još nije dogodilo — nasmeja se devojka. — Po gledaj, saksija sa cvećem još uvek je na prozoru, znak da je sve u redu!

Lesli ne odgovori; pogled mu je bio uprt u veliki crni »mercedes« koji je gmizao uz petlju, izazivajući bučne proteste vozača kojima se više žurilo.

Sumiko je takođe to opazila i pogled joj potamne. Da, Lesli je ipak u pravu; R-ovi ljudi ne gube vreme i smrtonosna

zamka možda se već u ovom istom trenutku steže oko Pita...

Nalik radarskom snopu, pogled ninde pretraživao je okolinu, beležeći u memoriju sve relevantne činjenice. Grupa crnaca koji se tobože svađaju pred prodavnicom alkohola u prizemlju, nešto dalje kombi parkiran tako da su mu zadnja vrata okrenuta ulazu u Pitovu zgradu.

Plus »mercedes« na petlji, plus...?

Ispružio je ruku i sa zadnjeg sedišta dohvatio dugu, usku vreću od grubog platna. U njoj su kostim i oružje ninde, a ovo drugo uskoro će mu biti potrebno...

— Produži do prve govornice i upozori Pita — reče otvarajući vrata kola. — Neka obrati pažnju na krov, ja ću se pobrinuti za momke koji krenu uz stepenice!

Devojka klimnu glavom; nije odgovorila ništa, jer ništa nije ni trebalo reći, a sada je svakij trenutak dragocen...

Zabacujući torbu na rame, Lesli bez žurbe krete preko parka. U istom trenutku crnci prekidoše svađu i pođoše prema ulazu u zgradu; vrata kombija su se otvorila i iz njega su

izašla još dva čoveka, odevena sa upadljivom elegancijom koja odudara od ovog mesta i ovog doba dana.

»Revolveraši«, zaključujući ninda. »R. odista ne žali novca da bi se dočepao svoje saradnice...«

Njih dvojica, međutim, ostadoše uz kombi, sa cigaretama u zubima i rukama zavučenim duboko u džepove. Kako stvari stoje, oni će tu stajati sve vreme, motreći na ulaz i štiteći odstupnicu crncima.

Oni i njihov vozač prvi su koji moraju umreti, iako u ovom času nisu najopasniji po Pita. Na petlji iznad krova »mercedes« je na trenutak zastao i iz njega su iskočila dva čoveka odevena kao starinski dimničari, sa svojim četkama na debeloj žici savijenoj ukrug.

»R. je izvanredan improvizator!«, razmišljao je Lesli, malo ubrzavajući korak. »Nikome se neće učiniti čudnim ako sa prozora susedne zgrade opazi dimničare na krovu, tako da mu bar policija neće smetati u pokušaju da otme Stavinsku od Pita...«

»Mercedes« je produžio uz petlju, sada već normalnom brzinom; one koji su možda primetili da ljudi u prljavoj crnoj

odeći izlaze iz blistavih luksuznih kola, kolona vozila nepovratno je odvlačila dalje. Uostalom, većina stanovnika San Franciska, grada koji se iz sve snage trudi da Los Angelesu otme titulu metropole zločina na Zapadnoj obali, u takvim situacijama i ne pokušava da se umeša, hladnokrvno gledajući svoja posla...

Dvojici na krovu uloga dimničara ne odgovara, primeti Lesli sa osmehom. Nema u njihovim pokretima one bezbrižnosti ljudi naviklih na visine. Proći će dosta vremena pre nego što stignu do mesta odakle bi mogli da ugroze Tabasko Pita kroz otvoreni prozor na kojem cveće još uvek tvrdi da je sve u najboljem redu.

U redu, Pit će uskoro biti upozoren, ako već i sam nije primetio kako se sumnjivi tipovi vrzmaju oko ulaza u zgradu. Lesli se sada mora koncentrisati na revolveraše, prvu prepreku na sopstvenom putu...

Vozač kombija već gleda u njegovom pravcu, preko plamena upaljača prinetog cigareti. Sitne, hladne oči, naučene da jednim pogledom procene potencijalnog suparnika.

Još dvadesetak jardi rastojanja do njega, ne previše za šuriken, ali takav hitac upozorio bi preostalu dvojicu; oni stoje sa druge strane, vidi im samo ramena i glave nad krovom kombija.

Kamionet sa gomilom džakova cementa dolazi Ulicom Dram prema njima. Savršeno mirnog lica, Lesli zastade na ivici trotoara da ga propusti. Vozač kombija, umiren, vrati pogled na plamen svog upaljača.

Prsti ninđe razvezivali su vreću dok je stajao, proračunavajući rastojanja i brzinu kamioneta. U trenutku kad njegov prednji deo zakloni pogled vozaču u kombiju, ninđa istrže katana u koricama iz vreće i sa obe noge odbaci se visoko u vazduh.

Čitava serija fantastično brzih pokreta izvedenih u samom letu; leva ruka odbacuje vreću u prostor između dva parkirana automobila na ovoj strani ulice, a onda prihvata korice mača. Desna izvlači katana i duga oštrica blista na suncu, opisujući luk nad glavom čoveka u skoku...

Mali pokret desnom nogom kako bi pronašla što bolji oslonac na jednoj od vreća sa ce-

mentom; novi trzaj mišića u koje je sada uliven najveći deo energije tog moćnog tela.

Odbacujući se od vreća sa cementom, telo ninđe počinje novi skok u visinu. Ovoga puta proračun je komplikovaniji, jer u obzir mora uzeti i brzinu kretanja kamioneta u smeru suprotnom od onoga u kojem želi da skoči, ali njegov mozak takve proračune obavlja automatski, u deliću sekunde!

Pod obodom šešira, oči jednog od revolveraša šire se od iznenađenja, jer je upravo ugledao čoveka u vazduhu, tamo gde po svim zakonima zdravog razuma niko ne bi smeo da se nađe. Blistavi predmet u ruci, međutim, kod revolveraša ne izaziva asocijaciju na opasnost; ljudi navikli na vatreno oružje skloni su da potcenjuju hladni čelik i da ga samtraju zastarelim...

Ne bi, međutim, mnogo izmenilo krajnji ishod čak i da je istog trenutka izvukao svoje oružje iz futrole pod levim pazuhom, jer je ninđa već počinjao napad!

Dočekavši se sa obe noge na krovu kombija, on na elegantan način reši problem stvoren time što je položaj revolveraša

nepogodan za napad oštricom mača. Umesto da udara preko ruke, što mačevaoci instinktivno izbegavaju, on upotrebi korice katana iz leve ruke da njima, kao batinom, pogodi glavu čija su se usta tek otvarala za krik iznenađenja.

U istom trenutku ninda zadade i udarac vrhom mača naniže, desnom rukom unazad, iza svojih leđa, kroz lim na krovu kombija...

Dva čoveka umreše pre nego što je ijedan od njih uopšte shvatio šta se dogodilo; korice mača smrskale glavu revolveraša, prosipajući mozak po prljavom asfaltu, a vrh se već vraćao kroz lim, obojen krvlju vozača kome se odozgo zario u kičmenu moždinu.

Drugi revolveraš odskočio je unazad instinktivno, začuvši kako kroz vazduh zuje korice mača. Ugledao je napadača na krovu kombija tek pošto se zateturao, grabeći desnom rukom pištolj iz svoje futrole.

Nije imao vremena ni da ga izvuče do kraja, jer je ninda nastavljao napad bez ijednog trenutka oklevanja. I to je jedna od onih osobina koja ninde i čini tako strašnim protivnicima u borbi; oni ne zastaju da

bi procenili rastojanje, ili isplanirali kako dalje; akcija, akcija i akcija, deviza je koju nauče još na prvim časovima svoje obuke...

I ovoj skok imao je dvostruku svrhu; da eliminiše poslednjeg preostalog protivnika i što više ga približi ulazu u zgradu; iako nije prošlo mnogo vremena, crnci napreduju uz stepenice i obračun pred Pitovim vratima samo što nije započeo.

Sastavljena stopala ninde pogodile revolveraša u grudi i odbaciše unazad, tako da se otkotrlja po asfaltu. Meko doskočivši, Lesli u prolazu zadade kratak udarac mačem u na trenutak otkriveno grlo žrtve. Čovek pokuša da vrisne, ali kroz presečeni dušnik izbi samo veliki mehur vazduha obojen svežom krvlju.

Novim skokom ninda se dočepa ulaza u zgradu i polete uz davno neočišćene stepenice. Pre skakao je po šest stepenika odjednom, i dalje potpuno tih, pre nalik varljivoj senci nego biću od krvi i mesa.

Zahvaljujući tome i mogao je u akustičnom oknu stepeništa čuti tihe glasove kako se dogovaraju. Sudeći po intenzite-

tu tih glasova, napadači su već na najvišem spratu i...

Nije zastao, iako mu je do nosnica iznenada dopro miris sveže krvi. Preskočio je sitno, krhko telo, zgrčeno uza zid ispisani prljavim grafitima i stegao zube.

Devojčica je ispustila svoju lutku u slabašnom pokušaju da se odbrani od ubica koje nisu želele nikakve svedoke svog prljavog posla. Pogled ninde susreo se na trenutak sa široko otvorenim očima omiljene igracke...

Varao se, naravno... Ni na koji način nije mogao u tom pogledu pročitati optužbu upućenu čitavom ljudskom rodu, čiji poneki predstavnici imaju manje srca nego stvorenja od plastike i krpa...

Stisnutih zuba, nastavio je da juri uz stepenice sa isukanim mačem u ruci. Ručka zakona, u ovom gradu i u ovom razdoblju, spora je da zaštititi čak i ovačka mala, nevina bića. Po ko zna koji put, isti ovaj mač izboriće bar osvetu i kazniti ubicu!

*

* *

Ustajali vazduh na stepeništu prenese do ušiju ninde udar-

ce pesnice po vratima. Još nekoliko skokova i on će se stvoriti napadačima iza leđa.

Stigao je na vreme; Tabasko Pit, čak i ako nije nekim slučajem upozoren, nije šašav da otvori vrata ljudima koji tako divljački udaraju po njima. Možda tajanstveni R. i nema toliko dobrih plaćenika spremnih da izađu nakraj sa protivnicima opasnijim od devojčice sa lutkom u rukama...

Prasak pucnja, mnogostruko odbijen među zidovima stepeništa. Odmah zatim i krik koji traje i traje, vrisak čoveka preplašenog susretom sa sopstvenom smrću!

Skraćena dvocevka, omiljeno oružje Tabasko Pita u prilika- ma kada borba ne može da se reši samo pesnicama. Ispalio je obe cevi istovremeno, kroz zatvorena vrata, sudeći po odjeku detonacije i prštanju komadića drveta po suprotnom zidu.

Komadići čelika kojima Pit puni svoje oružje krupniji su od najkrupnije sačme, ali on i ne želi domet veći od nekoliko jardi. Ako su ta petorica crnaca bili toliko glupi da svi odjednom stanu pred vrata, prizor koji će dočekati ninđu podsećaće najviše na ono što kao

krajnji proizvod izađe iz mašine za mlevenje mesa...

Ne, ipak... pljusak usijanog čelika zahvatio je samo dvojicu; preostala trojica zgurila su se na polovini stepenica, ne usuđujući se da podignu glave ni do nivoa odmorišta.

Ninđa zastade na odmorištu ispod njih. Zaglušeni dvostrukim pucnjem, šokirani gomilom krvnog mesa u koju se pretvorio jedan od njih, još više urlanjem drugog čija creva kao žive zmije gmižu niz stepenice, oni i ne primećuju da smrt više nije na razmrskanim vratima, već samo korak iza njihovih leđa...

Pogled ninde zadržava se na nožu čoveka koji se pribio uza zid. Tanka crvena skrama po čeliku sečiva, mrlje od krvi na kričavoj žutoj majici. To je onaj za koga ninđa čuva nešto posebno!

— Šta je, momci? — urla odnekud iz dubine stana Tabasko Pit. — Gde ste nestali? Mislio sam da želite nešto od mene!

Crnac čija creva još uvek izviru iz raskidane utrobe, otvara oči. Njegov vrisak na trenutak prestaje dok zamućenim pogledom pokušava da identifikuje

visoku priliku na odmorištu ispod njega.

U trenucima poput ovog, ninđa zna, čak i među najmanje osetljivima uspostavlja se neka vrsta telepatske veze. Sva tri crnca okrenula su se prema njemu u istom trenutku; štaviše, sva trojica su zaurala u jedan glas, kao dobro uvežbani trio.

— Krov, Pite! — uzviknu ninđa punim plućima, nadjačavajući crnce. Nije bilo više razloga da čuti, a još jedno upozorenje svakako neće biti suvišno. — Krov!

Crnac u žutoj majici skoči na noge, zamahujući nožem. Pre je to bio pokret pretnje, nego pokušaj da se zada udarac, ali ninđa je reagovao munjevito.

Bilo bi sasvim lako prikovati ga za zid vrhom katana. I suviše brzo, jer ovaj je jedan od retkih ljudi koji ne zaslužuje laku smrt...

Oštrica katana fjučnu i sruči se na zglavak ruke sa nožem, presekaвши kost kao da je od vlažnog papira. Odsečena šaka pogodi zid, odbi se od njega i pade nindi pred noge, a crnac otvori usta da vrisne, buleći u čistu belinu kosti ukoso prerezane udarcem mača.

Njegov vrisak stopi se sa krikom čoveka koji je imao utisak da će hicem iz pištolja uspeti da pogodi napadača koji im se tako iznenadno pojavio iza leđa. Imao je, istina, sve uslove za to: metak u cevi, prst na obaraču, dovoljno dobre reflekse da u svakoj normalnoj situaciji odluči borbu sigurnim pogotkom u telo.

Jedino čega nije imao dovoljno bilo je vreme; vrh katana prevaleo je put do njegovog srca delić sekunde brže nego što je crncu bilo potrebno da pritisne obarač pištolja!

Trećem čoveku očevidno nije bilo do borbe; sedeo je na stepenicama i buljio u nindžu sa izrazom uplašenog malog deteta na licu. Prizor dostojan sažaljenja, ali ninđe ne poznaju značenje te reči... a naročito posle optužujućeg pogleda jedne dečje lutke na ovom istom prljavom stepeništu...

— Šta to radiš? — tiho ga upita ninda. — Vidiš li šta radiš?

Crnac obori pogled na svoje šake, oslonjene o beton stepenica; već nekoliko trenutaka, potpuno nesvesno, kidao je prstima creva svog prijatelja koja su dogmizala do njega, ispušta-

jući iz njih smrdljivu tečnost prljavozelene boje.

Trgao je ruke kao da se opekao, a na licu mu se pojavio izraz gađenja. Otvorio je usta i povratio među svoje raširene noge, otkrivajući oštrici mača vrat iznad prljavog okovratnika košulje.

Lesli zadade udarac preciznošću srednjovekovnih dželata i odsečena glava se sruči u odvratnu masu na stepenicama, dodajući joj još i mlazeve svoje krvi.

Gore, na odmorištu, izdisao je čovek prosute utrobe; njegov pogled, međutim, bio je uprt u lice ninđe kao da je to poslednje što želi da sa sobom ponese u večnost...

Pogled ninđe konačno pade na pepeljasto-sivo lice čoveka čiju je odsečenu šaku maločas nagazio, osluškujući kako krcaku tanke kosti prstiju oko drške noža.

Stajao je oslonjen čitavom težinom o zid, stežući levom rukom arterije na presečenoj podlaktici kako bi zaustavio obilno krvarenje. Oči, sa ogromnim beonjačama, buljile su u Leslievu ruku sa mačem.

— Još samo ti i ja — tiho reče ninda. — I nemoj misliti da će biti brzo...

— Zašto? Zašto?

— Dole, na stepenicama, leže jedna devojčica... i njena lutka.

Crnac ovlaži usne vrhom jezika.

— Ne... nisam ja...

— Lažeš! Njena krv još je na tvom nožu!

— Ne... tako mi boga, ja...

— Boga? Ti se usuđuješ da govoriš o bogu? Kad bi ga bilo, nikada ti ne bi dopustio da učiniš ono što si maločas učinio!

Katana fijuknu i Crnac zaur-la od straha. Oštrica, međutim, samo dotače njegovu kosu, glatko odsecajući levo uho...

Zabacivši glavu, čovek zaur-la, više od straha nego od bola, jer teško da je još bilo šta osećao u stanju šoka. Kolena mu popustiše i on lagano počeo da klizi niz zid, ne usuđujući se da otvori oči kako se ne bi ponovo sukobio sa nemilosrdnim pogledom ninde.

— Ortak, je li sve u redu? — vikao je odozgo Tabasko Pit.

Sa uzdahom, ninda zadade novi udarac, vrhom mača direktno u srce; ubica je zaslužio

mного goru smrt, ali nije bilo više vremena za igru sa njim. Pit je preponosan da bi zatražio pomoć; ton njegovog glasa, ipak, odaje da nije naročito zadovoljan situacijom u kojoj se našao...

Sem toga, može se dogoditi da i policija uskoro stigne. Ako neko od stanara poseduje telefon koji nije isključen zbog neplaćenih računa, svakog trenutka mogu začuti zavijanje sirena.

Preskočio je mrtva tela na stepenicama i kroz smrskana vrata ušao u stan. Pit je čučao iza ogromnog ormara, čitave tvrđave od masivnog drveta, koju je neki od prethodnih stanara ostavio kućevlasniku umešto stanarine.

Dvojica ljudi još pužu po krovu, začu ninda. Bili su, međutim, dovoljno lukavi da se razdvoje i napadnu kroz dva različita prozora istovremeno. Otuda, bez sumnje, i poziv koji je Pit maločas uputio.

— Gde je Staviska?

Tabasko se isceri.

— Na sigurnom mestu. Zapravo, moglo bi se reći da sam vrlo strogo poštovao propise o zaštiti od požara...

— Gde je, Pite?

— U kupatilu — pokaza Tabasko glavom. — U kadi punoj vode. Hladne vode.

— Pite! — prekorno reče ninda. — Tako se ne postupa sa jednom damom!

— Do đavola sa damama — prostenja Tabasko. — Šta da radimo sa onom gospodom na krovu, ortak?

Lesli mu dade znak da bude tih, osluškujući šunjanje lažnih dimničara po krovu. Obojica su usvojili istu taktiku; skidali su crepove kako bi načinili otvore kroz koje će dospeti do tanke tavanice od polutrulih dasaka.

— Idi — reče — po madam Stavisku, Pite. Obriši je lepo i opet strpaj u Fongovu korpu. Moramo menjati skrovište. Koliko je težak taj orman?

Tabasko zastade na pola puta do kupatila.

— Otkud znam, do đavola? Misliš da mi je padalo na pamet da ga pomeram?

— Hmmm... blizu dve stotine funti, šta misliš?

— Može biti. Ali...

— Idi po Stavisku! — nasmeja se ninda. — I pazi, nemoj joj razvezivati ni usta, ni oči!

— Šta to smerаш, čoveče? — iskolači oči Tabasko, pos-

matrajući kako ninda sa poja-
sa odmotava dugo uže od crnih
svilenih niti. Od iste vrste svile
kao i njegov kostim, to uže ima
izdržljivost gotovo kao i čelič-
no uže odgovarajuće debljine.

— Videćeš... Idi već jednom
po tu žensku, prokletstvo!

Naprežući svu snagu, ninda
uspe da malo podigne jedan
kraj ormana i provuče omču
pod masivnu drvenu nogu.
Monstruozi komad nameštaja
zastjenja i zaškripa, pokazujući
da njegovo drvo nije toliko so-
lidno kako izgleda, ali je jedi-
ni činilac koji je u ovom tre-
nutku zanimao nindu bio nje-
gova težina.

Odmotavajući uže čiji je dru-
gi kraj čvrsto držala noga or-
mana, on priđe otvorenom pro-
zoru, vezujući omču i na slo-
bodnom kraju. Sklopljenih oči-
ju, da bi se što bolje koncentri-
sao na sluh, on zanjihao uže,
slično kauboju koji se sprema
da baci laso.

Tanka crna zmija zazvižda
kroz vazduh; sačekavši da omča
pronađe svoj cilj, Lesli sa obe
ruke naglo zateže uže.

Za svoj trud bi nagrađen
užasnutim krikom čoveka oko
čijeg se stopala omča stegla i
povukla ga naniže, niz strmi

krov. Jasno je čuo kako se kotrlja, uzaludno pokušavajući da prste ruku zarije među crepove i tako se zadrži na krovu.

Mlatarajući rukama i nogama, prilika u crnom prolete tik kraj ninde na prozoru. Dople-rov efekat izobličiti krik lažnog dimničara u piskavi dečji vrisak, sve dok se on iznenada ne prekide.

Uže nije dovoljno dugo da bi mu dopustilo da se smrska na asfaltu pred zgradom; ili je jednostavno izgubio svest od straha, ili njegovo srce nije izdržalo ovakvo iskušenje.

Skočivši na ivicu prozora, Lesli ispruženim rukama dohvati poslednji red crepova iznad sebe. Ne, to neće ići; oslonac je suviše nesiguran, čak i za čoveka koga bi bez oklevanja primili u svaki cirkus sveta čim bi pokazao uzorak svoje akrobatske veštine!

Uostalom, vid mu nije neophodan da bi doznao šta na krovu radi drugi lažni dimničar. Sa pištoljem u desnoj ruci — jasno se čuje lupkanje metala o crepove — on unatraške puže duž krova u nameri da za što kraće vreme što više povećava rastojanje između sebe i ne-

vidljivog protivnika koji se služi tako prljavim trikovima.

— Ne mrdaj! — oštro reče ninda. — Ni pokreta, ili si gotov!

Na nerve već uplašenog čoveka taj povik mora delovati kao udarac po glavi; neće imati ni vremena ni prisebnosti da razmisli o tome odakle dopire strogi, zapovednički glas.

Pucanj na krovu. Ninda raširi usne u osmeh, vrteći glavom.

A šta je drugo čovek na krovu i mogao pomisliti, sem da mu se neki novi protivnik iznenada našao iza leđa? Reagovao je onako kako je mislio da mora reagovati i naglo se okrenuo, ispalivši hitac u vazduh iza sebe!

Jedan od razloga što ninde ne vole vatreno oružje jeste i sila reakcije koja deluje pri svakom ispaljenom metku. Iskusni strelac, naravno, nauči da kompenzuje tu silu, ali je veoma malo ljudi sposobnih da misle i o tome dok kleče na klizavom krovu, a neko im pretili iza leđa!

Trzaj ruke sa pištoljem ovog puta bio je dovoljan da strelca izbacila iz ravnoteže; možda bi čak i uspeo da se održi

na krovu da mu se prst nije još jednom zgrčio na obaraču, dodajući novi impuls sili koja ga je gurala unazad.

Još jedan užasnuti krik, još jednom šum teškog tela koje se kotrlja prema ponoru...

Ovoga puta, međutim, nikako uže neće se u poslednjem trenutku zategnuti da spreči ono najgore. To potvrdi i tupi udar, dovoljno jak da jasno dopre do ušiju ninde.

Stenjući, Tabasko Pit iznosio je iz kupatila glomaznu korpu za rublje.

— Čuo sam neku galamu na krovu, ortak... Ti momci su sad dole, rekao bih; bar se više ne čuju!

— Jedan je dole, drugi visi negde oko polovine puta — nasmija se ninda, prihvatajući jedan kraj korpe. — Nisam siguran da li je još živ; treba davolski mnogo nerava da se takvo nešto izdrži!

Tabasko tiho zviznu kad ugleda mrtva tela pred svojim vratima.

— Čoveče... nisam znao da je ta dvocevka toliko gadno oružje!

— Kako da ne... vidi onog tamo; presekla mu je vrat kao piletu!

— Katana, a? Nisi morao to baš ni da mi kažeš, do đavola... Mogao si me ostaviti u ubeđenju da sam jako opasan tip, to bi godilo mom samoljublju!

Ninda ga ućutka pokretom ruke; zavijanje policijskih sirena čulo se sasvim razgovetno kroz buku saobraćaja na petlji iznad njihovih glava.

Pit ne reče ništa; stupao je oprezno da ne bi ugazio u lokvu već usirene krvi devojčice čije zgrčeno telo je još uvek ležalo tamo gde ga je ubica nemarno odbacio...

*
* *

Lesli nežno položi ženu na ležaj i razmota vlažni peškir kojim je Pit skoro dva sata ranije omotao.

Improvizovane veze od zastora navlažile su se i zategle, tako da se morao poslužiti nožem da ih razdvoji. Po nežnoj koži Staviske ostale su pruge od podlivene krvi, mnogo strašnijeg izgleda nego što bi njihove posledice mogle biti.

Još jednom je sa divljenjem pogledao nago telo, a onda odlučno, jednim pokretom, ski-

nuo veze sa njenih usta i očiju.

Staviska ostade da leži, nepokretna, zatvorenih očiju. Disala je, međutim, duboko i ravnomerno, pokazujući time da i ona poznaje tajne joge.

Lesli preko nje prebaci laki pokrivač od svile. Kapci žene zatreperiše i ona otvori oči.

— Iznenadenje, zar ne? — nasmeja se ninda. — Nisi očekivala nešto ovako, Vilma?

Pogledala ga je hladno, gotovo ošinula pogledom, a onda se osvrnula oko sebe.

— Gde si me dovukao, Eldridž? Kakvo je ovo mesto?

— Vrlo lepo. Tako bar turisti misle...

Brzim motornim čamcem doveo je Stavisku do jedne od onih ljupkih kućica na stubovima uz samu obalu Zaliva, kakvih ima na hiljade u okolini Tiburona. Tabasko Pit napustio ga je ranije, da vrati ovoga puta neoštećeni kombi, a Sumiko je njega i vezanu Stavisku ukrcala u čamac, da bi se potom bacila na zamorni i dosadni posao rekonstruisanja sadržaja tvrdog diska iz računara Staviske.

Ako ih je crni »mercedes« uopšte pratio, onda su ljudi u

njemu morali biti zbunjeni razdvajanjem trojke. Potez sa čamcem konačno je odvojio nindu od eventualne potere, iako je on sumnjao da je nje uopšte bilo.

Naravno, R. se neće tako lako predati i ovaj obračun nije još ni blizu razrešenja. Do sledećeg napada, ipak, neće doći tako brzo; i R-u je potrebno izesno vreme da potraži odgovor na pitanje kako to da ninde i njegovi prijatelji sa toliko lakoće izbegavaju sve postavljene zamke?

Staviska se lagano uspravi u sedeći položaj, pridržavajući jednom rukom pokrivač uz grudi. Ako je i osećala bolove i ukočenost od položaja u kakvom se suviše dugo nalazila, to ničim nije pokazivala.

— Kuća na vodi? — upita. — Tvoja?

— Privremeno — sleže ninda ramenima. — Iznajmio sam je na mesec dana.

— Zašto si me doveo ovamo?

— Hajde, Vilma... nisi ti tako naivna, zar ne?

Ona se proteže kao mačka. I protiv svoje volje morao se diviti snazi sa kojom je podnela ne male fizičke napore u poslednjih nekoliko sati...

— Želiš me, je li? Rekao si da me želiš!

— Rekao sam.

— Lagao si. Hoćeš samo da od mene izvučeš sve što znam o Retmi!

— Retma? — nasmeja se ninda. — Tako si lako izgovorila to ime ... a Perkins je morao umreti da ga ja ne bih čuo!

Oči žene blistale su neobičnim sjajem.

— Bio je to samo pogodan trenutak da ga se otresem — sleže ona ramenima. — Video si i sam; više muke s njim, nego koristi od njega! Sem toga, i za tebe je to bila dobra demonstracija mojih moći, zar ne?

— Veoma ubedljiva. Na žalost, ne i dovoljno ubedljiva...

Ona obavi kolena rukama i nasmeja se.

— Šašav si — reče. — Mogu te spaliti kao Perkinsa kad god to poželim, čoveče!

— Viski? — upita Leslie, pružajući joj napunjenu čašu u kojoj je tiho zveckao led.

— Hvala... Ne veruješ da bih to učinila, zar ne?

— O, da, učinila bi... kada bi mogla!

Podigla je obrve, sa nadmoćnim osmehom na licu.

— Gle, gle...

— Zašto ne pokušaš? — Leslie mirno otpi gutljaj iz svoje čaše. Dovoljno sam daleko da te ne mogu sprečiti, zar ne?

— Ima vremena za to.

— Ne, nema — nasmeja se Leslie. — Taj trik ne može da ti upali bilo kada ili blo gde. Potrebne su posebne pripreme i posebni uslovi, a to si imala samo u svojoj nekadašnjoj kući, Vilma!

Trgla se.

— Nekadašnjoj? Šta to, do đavola, znači?

Nasmejao se glasno, punim plućima.

— Zaboravljaš svoj ruski naglasak, Vilma! — upozori. — Jednog od ovih dana to ti se može osvetiti kod nekog opreznijeg klijenta!

— Moja kuća, Eldridž! Šta je sa njom?

— Nema je više — sleže ninda ramenima. — Retma je digao u vazduh u nadi da će uništiti i mene.

— Kućkin sin! — lice žene izobličilo talas mržnje. — Oh, prokleti kućkim sin!

— Nešto vredno ostalo je u ruševinama? — Leslie se sada izvrsno zabavljao. — Sef sa uštedevinom? Nakit? Dijamanti?

Nije ga ni pogledala. Dugi nokti zarili su se u pokrivač, tako snažno da je ninda pomislio kako će ga pocepati.

Da li je to prilika koja se može iskoristiti? Najzad, ne može ništa izgubiti ako pokuša...

Ostavio je čašu i seo na ivicu postelje. Staviska to kao da nije ni primetila.

— Retma bi to mogao da nadoknadi, zar ne? — upita on tiho.

— Retma? — ona se cinično osmehnu. — Čak i da ne oseti taj rashod u svojoj aktivni!

— Vrlo dobro. Zašto ga onda ne bismo prinudili da to učini?

Pogledala ga je.

— Mi?

— Aha. Ti i ja, Vilma.

Nasmejala se, ali je u tom smehu bilo suviše gorčine.

— Govoriš gluposti, prijatelju. Malo je ljudi na ovom svetu koji su u stanju da Retmu nateraju da učini nešto što sam ne želi!

— Možda, ali sam ja jedan od njih, Vilma.

— Hmmm... prvu rundu si dobio, to moram priznati, ali... ne! Ne, jer je to nemoguće!

Dohvatio joj je bradu i podigao njeno lice prema sebi.

— Pogledaj me bolje, Vilma. Jednom si već videla tigra, sećaš se? Ja sam... tigar!

Uzdahnula je duboko i ugrizla se za sočnu usnu, odmahujući glavom.

— Jak si — šapnu. — Osećam tvoju snagu, tigre... ali to nije dovoljno za Retmu!

Spustio joj je ruke na rame na i čvrsto stegao. Pokrivač je spuznuo naniže i otkrio vrh jedne dojke.

— Još ti nisi osetila moju snagu — šapnu Lesli. Prsti su mu klizili sve niže, zaustavljajući se konačno na napetim bradavicama.

Žena sklopi oči. Lesli oseti kako mu njena ruka klizi uz butinu i zastaje, osetivši snagu njegove želje.

— Ooohhh — prostenja Staviska. — Bože... kako je veliki i čvrsti!

— Želiš ga?

— Da li ga želim? Ludače!

Počela je da kida dugmad njegove košulje, tako da je morao šćepati za ruke i gurnuti natrag na postelju. Ustao je i počeo žurno da se svlači dok se ona uvijala na ležaju, gnječeći rukama dojke i požurivala ga zadihanim glasom.

Čekala ga je, široko otvorena, ali on nije želeo da žuri, iako mu je zarila nokte u leđa, privlačeći ga na sebe. Prodirao je u nju sporo, palac po palac, sve dok nije kriknula od bola.

Nekoliko trenutaka ležali su nepomično, ali se ona tresla čitavim telom, dahćući široko otvorenih usta. Pokrenula je kukove i zadnjicu u sve bržem ritmu, dojke su joj se uvećale i još očvrsle pod usnama muškarca.

Stigla je do vrhunca brzo, ali ženama njene vrste to je samo stimulans da od partnera traže i izvlače još više i više. Morao se doslovno boriti sa njom da bi je se na trenutak oslobodio i postavio je u pogodniji položaj, licem prema ležaju, tako da može još dublje da prodre u nju.

Vrisnula je, visoko i prodorno, i pala na ležaj, nemoćna da se pokrene. Nije to dugo trajalo, naravno; energija njenog vitkog tela bila je, činilo mu se, u pojedinim trenucima ravna njegovoj energiji!

Koliko je to trajalo? Leslie nije uspeo odmah da proceni, iako osećaj za vreme nikada ne napušta ninde. Tek, kada je Staviska iscrpljeno klonula na le-

žaj, večernji povetarac mreškao je površinu Zaliva, donoseći sa sobom miris soli sa otvorenog okeana.

— Dakle? — upita Leslie naginjući se nad nju.

— Viskija! — prostenja ona. — Za ime boga, gutljaj viskija, da se povratim!

Ispila je gotovo punu čašu, bez predaha, a onda se ponovo svalila na jastuk i sklopila oči.

— Čoveče... nemoj mi reći da ovo uvek možeš da mi prirediš!

— I više od toga, veruj mi. Ovoga puta oboje smo previše žurili.

Ona ispruži ruku da ga dotakne i strese se od novog talasa uzbuđenja.

— Zaista možeš — prostenja. — A mene boli svaka prokleta košćica u telu!

— Onda mi možeš bar reći šta si odlučila, Vilma. Prelaziš li na moju stranu... protiv Retme?

* *

— Ovde je đavolski vruće — požali se Staviska, vrpoljeći se na sedištu automobila. — Zašto nisi anbio kola sa klimouređajem, ti germalju?

Tabasko Pit na trenutak spusti dvogled kojim je već više od jednog sata proučavao vilu na obali, udaljenu od Sausalita nekih pet ili šest milja.

— Zato što nisam znao da ću voziti razmažene ruske carice! — progundā Tabasko. — Odrasla si u Zimskom dvorcu, a? Kakvi su tamo klimatuređaji?

Ona se lagodnije namesti, ispružajući duge noge. Svila njene haljine pripi se uz butinu i Tabasko požuri da vrati pogled prema villi upola skrivenoj tropskim rastinjem.

To je skrovište koje Retma najčešće koristi, tvrdila je Staviska. Leslie joj je poverovao, uprkos Tabaskovom gundanju, i otuda i ovaj pokušaj da se vila stavi pod nadzor, pokušaj koji se Pitu od početka nije dopadao.

— Da sam bar ponela kupaći kostim, do đavola! Nema ni stotinu jardi do obale!

— Ne, nema... od toga najmanje pedeset izloženih pogledima čuvarima tvog prijatelja.

— Ko bi obratio pažnju na ženu u kupaćem kostimu? Nema nevinijeg prizora na ovom svetu... Sem, možda, žene bez

kupaćeg kostima! — nasmeja se Staviska.

— Samo izvoli — suvo reče Tabasko. — Ne moraš se ustručavati zbog mene, već sam imao prilike da vidim tvoju mršavu zadnjicu!

Žena se promuklo zakikota.

— Najzad jedan iskren muškarac. I meni se čini pomalo mršavom, znaš... A ti, grmalju, ne samo da si je gledao, već si je i milovao, ako se dobro sećam!

— Uobražavaš, ženo — dostojanstveno reče Pit. — Možda sam te dotakao dok si boravila u mojoj kadi, ali ništa više od toga!

— Plašio si me se, priznaj! — Staviska se još jednom proteže i Pit jedva otrže pogled sa dojki koje su pretile da probiju usku haljinu. — Eldridž ti je rekao da mogu da te spalim jednim pogledom, zar ne?

— Aha... samo što je brzo posle toga ukapirao u čemu se sastoji taj trik...

— Lukav je, taj Eldridž. Pročitao me je odmah...

— Pa da... Perkinsova odeća, ili odeća onoga koga želiš da se otreseš, natopljena je smesom koja pri gorenju razvija jako visoku temperaturu. Do-

voljno je da malo mašeš rukama dok ne presečeš zrak fotočelije, pa da laserski zrak zapali tu smesu i... pffft! Čovek izgori kao šibica!

— Pa, to je malo uprošćena verzija — nasmeja se Staviska — alj u principu stvar tako deluje... Ti stvarno misliš da mi je zadnjica mršava?

— Hej! — Tabasko opet odvoji dvogled od očiju. — Sklanjaj te prste sa moje butine, mala! Ehej!

Staviska se promuklo nasmeja, pojačavajući stisak.

— Kladim se — reče — da bi ti bio dvostruko veći kada bih ga oslobodila ovih uskih farmerki... Čoveče, možda i najveći od svih koje sam do sada videla!

Pit je ščepa za zglavak ruke, ali ne uspe da se oslobodi. Smejala mu se u lice, raskopčavajući drugom rukom dugmad haljine da mu pokaže grudi.

— Sklanjaj mi te sise sa očiju! — zaurla Tabasko. — Inače...

— Inače?

Zastenjaviši, Pit joj zari lice u otvor haljine, tražeći usnama bradavice. Ona mu obavi ruke oko vrata, nastojeći da se udobnije smesti u uskom prostoru.

— Raskopčaj pantalone — prošaputa ona vatreno. — Izvadi ga! Izvadi, hoću da ga vidim!

On se izvi u nastojanju da joj ispuni želju. Pokret Staviske nije bio naročito spretan, ali je on video samo njene zamamne grudi, tako da mu je potpuno promakao trenutak kada je ona ščepala teški mornarički dvogled sa kućištem od livenog gvožđa.

U svakom slučaju, pokazala je zavidno poznavanje anatomije; udarac po Pitovoj glavi bio je usmeren na najosetljivije mesto, u slepoočnicu...

Stenjući i dahćući, izvukla se ispod teškog tela onesvešćenog čoveka i otvorila vrata na svojoj strani. Pala je na kolena pored automobila i ostala tu nekoliko trenutaka, sve dok nije povratila dah.

Njene cipele bile su beznađežno izgubljene pod Pitovim telom, ali joj one u grmlju i ne bi bile od velike koristi. Zaboravljajući čak i haljinu da zakopča, Staviska potrča u pravcu kapije na visokoj ogradi od čeličnih šipki oko Retmine vile.

Nije joj bilo lakše da trči ni kada je izbila na stazu od šljunka; kamenčići su joj se izmi-

cali pod tabanima, ili perverzno zarivali u kožu, a ta prokleta kapija izgledala je sve dalje i dalje!

Gotovo je pala kada je konačno stigla do kapije. Sa obe ruke uhvatila se za šipke vrele od sunca i nekoliko trenutaka tako stajala, sklopljenih očiju, boreći se da povratí dah.

Konačno, primakla je usta rešetki interfona i izgovorila u nju jednu reč.

— **Otaharotioni!** — izgovorila je zadihano. — **Otaharotioni!**

Ništa. Nikakve reakcije od mehanizma koji je morao da reaguje na tajanstvenu lozinku...

Ona zacvile, gnevno lupivši nogom o čelik kapije. Naterala je ipak sebe da se smiri i još nekoliko trenutaka je duboko disala, brišući znoj sa vrata i grudi.

— Otaharotioni! — ponovi još jednom, glasno i razgovetno.

U bravi nešto kvrcnu, a onda zazuja elektromotor i kapija počne da se otvara sa veličanstvenom sporošću. Kriknuvši sa olakšanjem, žena se provuče kroz otvor i potrča dalje pošljunčanom stazom, klizajući se i posrćući.

Kapija se zalupi za njom, istog trenutka kada se provukla. Elektromotor još jednom tiho zazuja i učuta se, sa strpljivošću mrtve stvari čekajući, trenutak kada će ga čarobna reč ponovo oživeti...

Ninda sačeka da Staviska zamakne iza zavijutka staze da bi izašao iz zaklona u gustom grmlju. Kao i ona, prišao je kapiji i nagnuo se nad rešetku interfona.

Reč kojom se Staviska poslužila nije, naravno, krila nikakve čarolije u sebi. Negde u unutrašnjosti vile nalazi se kompjuter do koga stižu vibracije glasova posetilaca, pretvorene u za njega razumljive signale. Za moćnu mašinu svaki glas ima svoju sopstvenu »legitimaciju«, a odabrana besmislena reč olakšava joj posao utoliko što brže nalazi u svojoj memoriji odgovarajući ranije snimljeni glas i upoređuje ga sa glasom pridošlice.

Njegova veština podržavanja glasova još ga nijednom nije izdala. Međutim, jedno je prevariti ljudsko uho, a nešto sasvim drugo beskrajno strpljivu mašinu sposobnu da u deliću sekunde izvrši milione opera-

cija poređenja jednog zvučnog signala sa drugim!

Nadao se da će mu Staviska pokazati kako se može ući u Retminu vilu, i u tome se nije prevario. Tabasko Pit bio je u pravu što joj nije verovao, ali čak ni njemu nije smeo da kaže kako se zapravo radi o zamci za Retminu saradnicu. Ona bi to na neki način mogla izvući iz njega i tako ugroziti brižljivo smišljeni plan.

A sada, pokazalo se da je sve to uzaludan posao; ili će biti uzaludan ako ne uspe da tu glupu mašinu ubedi kako je Staviska još jednom stigla pred kapiju...

Nekoliko puta ponovio je u sebi reč koju je žena izgovorila, analizirajući svaki detalj tog zapisa zvuka u svojoj memoriji. Do davola, čak i program računara koji procenjuje sme li otvoriti kapiju ili ne mora biti postavljen sa izvesnom tolerancijom, inače ni samom Retmi ne bi dozvolio da uđe ako ga nekada slučajno zaboli grlo!

— Otaharotioni! — reče ninda glasom Staviske. Bio je tako siguran da ne greši, da je napeo mišiće kako bi prošao kroz kapiju čim se ona otvori. Međutim...

Da li je moguće da se ipak prevario? Ili ta prokleta sprava vodi evidenciju i o tome da li je osoba koja je ušla i izašla iz vile, tako da je došla do logičnog zaključka kako glas pred kapijom ne može pripadati Staviskoj!

Ne... program koji je upravljao mehanizmom kapije ipak nije toliko inteligentan. Uz već poznati šum, elektromotor ponovo proradi i kapija počne da se otvara.

Ninda uskoči, privlačeći uz telo katana u koricama. Za ovu priliku odenuo se takođe u kostim od guste svile, ali njegova boja nije crna, već se preliva u svim nijansama tropskog bilja oko njega. Praktično je nevidljiv za oči ljudskih čuvara, ali treba voditi računa i o činjenici da se Retma do sada uvek više oslanjao na elektroniku nego na ljude...

S razlogom, naravno, on sam može biti svedok da, bar u obračunu sa njim, ljudi koje je Retma angažovao nisu postigli ništa!

Tvrđi disk računara iz kuće Staviske ipak je odao nekoliko Retminih tajni; jedna od njih bio je i sistem upravljanja složenom i do fantastičnih

razmera minijaturizovanom kombinacijom laserskih projektorra koji su bilo gde u vazduhu mogli da stvore iluziju pojave Urorija sa jezera Ruu, ili nekog drugog demona po Retminom izboru.

Na žalost, magnetni zapis na disku nije dao odgovor na pitanja koja su u ovom trenutku najviše zanimala Leslija.

Najpre, kako je Retma otkrio da je čovek koji ga sledi zapravo ninda koji zna legendu o Uroriju, a zatim... šta se dogodilo sa Denijem Hiltonom?

Presekao je ukoso zapušteni park oko vile, ne plašeći se, kao Staviska, probijanja kroz trnovito žbunje. Napredovao je brže od nje, naravno, nadajući se da će biti u blizini kada ona stigne do ulaza, jer je možda potrebna još kakva čarobna reč za prodor u Retmino svetilište.

Vetar ponovo duva sa juga, donoseći čak ovamo, na severnu obalu zaliva, zadah vrelog asfalta i sagorelog benzina sa ulica San Franciska. Čudna mešavina mirisa, kombinovana sa opojnom slatkoćom tropskih cvetova i...

Stao je naglo, šireći nozdrve poput dobrog lovačkog psa. Taj zadah... ne pripada ni udalje-

nom gradu, ni biljkama oko njega!

Haragei zabubnja na uzbunu u podsvesti ninde. Prignuo se ka tlu, pretražujući pogledom prostor ispred sebe.

Zašto upravo sada njegova memorija izvodi trikove sa njim? Zašto ga podseća na Retmin smeh iz telefonske slušalice i reči koje je tada izgovorio?

»Koji je vaš dosadašnji protivnik mogao zapovedati ajkulama, Eldridž«?

Ajkule sad, prirodno, nisu opasnost, ali...

Prignuo se još niže uz travu. Novi nalet vetra donese miris koji je ovoga puta prepoznao sa lakoćom.

Tigar, naravno. Retma i dalje više veruje zverima nego ljudima...

Ninda isuka katana, nastojeći da to učini bešumno. Tigar koga vidiš đavolski je opasan, ali je dvostruko opasniji onaj koji se ne vidi!

Krenuo je napred, suženim očima tražeći poznate crno-žute šare u travi. Nije ovo prvi put da se susreće sa tom zveri; jednom je čak od oružja uz sebe imao samo oštar kamen i ništa više...

Zastao je ponovo kada je među žbunjem opazio pravilne oblike nečega što je podsećalo na nisku pravougaonu kućicu. Skriven iza drveta, pažljivo je osmotrio taj prizor.

Da, kavez, kako je i mislio. Zver gnevno šeta tamo i amo, šibajući repom, jer ona je osetila uljeza, mnogo pre svog gospodara!

Osmehnuvši se, ninda zaobiđe kavez u širokom luku. Izgubio je nekoliko dragocenih minuta, ali sada bar zna na kakva ga sve iskušenja može staviti novi sukob sa Retmom.

Sve jasnije vidi detalje po fasadi vile. Spušteni kapci, međutim, ukazuju da je zgrada nenastanjena, prazna. Nikakav šum ne dopire iz njene unutrašnjosti, čak ni zujanje klima-uređaja, tako karakteristično za domove južne Kalifornije.

Novi udar vetra. Električna napetost raste u vazduhu, znak da će nad Zaliv uskoro stići olujni front sa okeana.

»Retma kao da je odista u dosluhu sa prirodnim silama«, pomisli ninda. »Ovo je drugi put kako pokušavam da mu se približim, i drugi put da se diže oluja!«

Vreli vetar sada je hujao, povijajući krošnje i zasipajući lice ninde otrgnutim laticama cveća i lišćem, kao da želi da ga upozori i zaustavi na putu koji vodi u opasnost...

Ali ne, taj vetar ne može biti njegov prijatelj. Toliko je bučan da je malo nedostajalo pa da ne čuje škljocanje sa kojim su se, iza njegovih leđa, otvorila vrata tigrovog kaveza!

Okrenuo se i podigao mač. Zna koliko je brz tigar željan krvi; potrebno mu je samo nekoliko dugih skokova da se nađe pred njim i hrabro napadne, prezirući opasnost isto onako drsko i nehajno kako to čine japanske ninde.

*
* *

Ovaj tigar, međutim, bio je star i oprezan. I znao je da je stvar u desnoj ruci čoveka oružje koje može postati veoma opasno...

Možda je još jedna činjenica uticala na tigra da ne pohrli smesta u napad; divlje zveri veoma dobro poznaju svoje mesto u hijerarhiji ubica ove planete, a tigar je instinktivno

osetio da pred sobom ima ubicu opasnijeg od sebe!

Polegao je po tlu i zarežao, fiksirajući žutim očima priliku sa mačem u ruci. Ninda preteći podiže mač, ispuštajući kroz zube zvuk veoma sličan rezanju zveri.

Jednim skokom tigar se baci u stranu i izgubi u žbunju; ninda učini isto, tražeći skrovište na drugoj strani.

Ovo sada neće biti dvoboj odlučan jednim naletom i jednim udarcem. Tigar je odustao od frontalnog juriša, ali ga to čini samo još opasnijim, jer će napasti iznenada, iz zaklona žbunja, ili sa grana najbližeg drveta...

Njegov napad, sam za sebe, ne predstavlja posebnu opasnost; naoružan i upozoren, ninda će bez većih teškoća izaći nakraj sa velikom mačkom. Problem je u tome što je sada i Retma upozoren i što će bez sumnje iskoristiti priliku da napad tigra kombinuje sa drugom vrstom napada iz svog arsenala trikova.

Ne sme nipošto svu svoju pažnju posvećivati isključivo zveri, a opet, ako to ne učini, povećava rizik u sukobu sa ubi-

com čija su hitrina i refleksi gotovo ravni njegovim!

Još uvek nikakvog šuma iz pravca vile, ali ta činjenica ne govori ništa sem da Retma vreba trenutak za akciju...

Ninda se bešumno pomeri još nekoliko koraka u stranu, tako da može istovremeno motriti i prema vili. Deblo starog hikori drveta, jednog od retkih u parku, dobro će mu poslužiti da mu zaštiti leđa dok...

HARAGEI!

Ovoga puta upozorenje iz podsvesti stiglo je iznenadno, trenutno, bez onih slabašnih vibracija koje prve upozoravaju na opasnost. I čitavo telo ninde pokrenulo se u istom trenutku, energija se u hiljaditom deliću sekunde slila u one mišiće koji će ga najbrže i najefikasnije ukloniti od izvora opasnosti!

Šest kratkih čeličnih strelica zazujalo je kroz vazduh prema njegovom telu, izbačene snažnim oprugama iz otvora koji se kao nekom čarolijom pojavio u deblu hikorija. Onaj ko je ovo skriveno oružje instalirao znao je sve o teoriji verovatnoće pogotka strelicama ove vrste u metu postavljenu svega nekoliko stopa dalje.

Četiri strelice poletele su tako da pokriju prostor koji zauzimaju grudi i trbuh, najveće mete na ljudskom telu; preostale dve imale su putanju pomerenu za po nekoliko stepeni sa tog pravca, za slučaj da žrtva ipak pokuša da se ukloni od najveće opasnosti.

Kao što je pokušao i Leslie, akrobatskim skokom u stranu, skokom koji je njegovo telo postavio u ravan paralelnu s tlom, čime je maksimalno smanjio površinu izloženu čeličnim projektilima!

To, naravno, ne bi bilo dovoljno; dve strelice letele su tako da bi mu se jedna zarila u levu stranu grudi, pod samo pazuhu, druga u potkolenicu leve noge. Iako su bile izbačene ogromnom brzinom, zahvaljujući energiji opruge, refleksi ninde bili su dovoljno dobri da još pre nego što se bacio u stranu savršeno precizno odredi šta će se dogoditi ako ne preduzme još nešto da se zaštiti...

Još nešto... ali... šta?

Mač u desnoj ruci... ima li vremena da ga prebaci u levu i njegovu usku oštricu iskoristi kao štit?

Ne dovoljno dobar štit, jer čak ni brzina ninde nije tolika da može da poturi oštricu pred dve strelice koje stižu istovremeno!

Savršeno hladnokrvno, poput elektronskog računara, on u deliću sekunde donese odluku, zasnovanu na objektivnoj proceni posledica koje bi po njega mogao imati pogodak u jedno od dva izložena mesta

Rana na potkolenici, na prvi pogled, mogla bi se učiniti manje opasnom, ali povreda te vrste mogla bi u velikoj meri umančiti brzinu ninde. Prema tome...

Izvičajući se, Leslie oštricom katana odbi strelicu usmerenu prema njegovoj nozi; u istom trenutku druga mu se zari u levu stranu grudi, gotovo pod samim pazuhom. Zahvaljujući uglu pod kojim je doletela, ona skliznu niz rebra i promeni pravac, kidajući na svom putu kožu i mišiće.

Duga krvava brazgotina, povijeni čelični vrhovi koji se u meso zarivaju kao udice, oštar bol nalik kratkom udaru munje.

Ninda pade na desni bok i otkotrlja se u stranu; bol i krvarenje neće predstavljati pro-

blem, on poznaje način da spreči i jedno i drugo. Mnogo više će mu smetati čelična strelica pod pazuhom, ometajući prirodne pokrete leve ruke.

Uspravljajući se na kolena, on načini kratak pokret desnom rukom; vrh katana, precizno kao hirurški skalpel, raseče mišić pod levim pazuhom i zaškripa po čeliku strelice.

Ispuštajući mač na trenutak iz ruke, on bez napora istrže strelicu iz rane i odbaci je u stranu. Još samo nekoliko trenutaka koncentracije, da zaustavi krvarenje, i moći će da produži baš kao da se ništa nije dogodilo.

Tigar jeste bio star i iskusn, ali miris sveže ljudske krvi bio je preveliko iskušenje za zver. Napao je žurno, nestrpljivo, dajući ranjenom čoveku priliku da još pre upozorenja haragei primeti krajičkom oka pokret u žbunju.

Ipak, nije imao vremena da dohvati mač sa trave i njegovim vrhom dočeka tigra u skoku...

Obrnuo se i pao na leđa, skupljajući noge. Njegov pogled susrete se sa očima tigra, suženim žutim zenicama, lice

mu zapahnu oštri miris iz razjapljenih čeljusti.

Kao i svaka mačka, i tigar je ciljao vrat žrtve, šireći šape da njima obori čoveka i pritisne ga svojom težinom o tle, dok se dugi očnjaci zarivaju u žilu kucavicu.. Veoma malo je nedostajalo pa da i ovoga puta uspe u tome!

Noge ninde dočekaše trbuh zveri i ispraviše se, kao naglo oslobođene opruge. Koristeći energiju skoka životinje, on uspe da teško telo odbaci nekoliko palaca naviše, taman dovoljno da ga promaše raširene kandže i da tigar preleti preko njegovog ispruženog tela.

Zarežavši, zver se dočeka na prednje šape i strelovito obrte; i sama je znala da mora odmah napasti ponovo, pre nego što se taj iznenađujuće hitri plen pribere i dohvati oružje.

I ninda je, međutim, već bio u pokretu; obrnuvši se na trbuh, on uspe da ščepa dršku katana i podigne oštricu sa trave, taman za toliko da dočeka novi nalet velike mačke.

Tigar shvati šta će se dogoditi i raširi prednje šape u pokušaju da zaustavi svoj nalet.

Čak i da je uspela u tome, zver više nije imala izgleda da

dobije ovaj obračun. Niti da umakne, jer vrh mača stiže brzinom zmiје otrovnice i kroz razjaplјenu čeljust zari se u mozak.

Velika mačka refleksno se odbaci sa sve četiri šape u vazduh, gotovo istrгнуvši mač iz Lesliejeve ruke. Tigar je, međutim, bio mrtav pre nego što je ponovo pao na tle; izvlačeći mač iz njene glave, ninda se podiže na noge i duboko udahdu, pretražujući okolinu pogledom.

Prinuden je na nekoliko trenutaka mirovanja, da zaustavi krvarenje i eliminiše bol, postavljanjem blokade nervima oko povrednog mesta. To vreme, međutim nije izgubljeno: s obzirom da Retma već zna da je on u neposrednoj blizini vile, mora smisliti neki drugi način da mu se približi...

Naravno, Retma može odabrati i drugo rešenje: da se, sa Staviskom ili bez nje, ukloni od direktnog obračuna i umakne mu jednim od brzih motornih čamaca koji se njišu privezani za kratki drveni mol ispred vile.

Ninda, međutim, nije očekivao da će se to dogoditi. Za tajanstvenog protivnika čije li-

ce još nije uspeo da vidi, ovo je prilika da se, u okolini koju poznaje, jednom zauvek obračuna sa opasnim protivnikom!

Vila i prostor oko nje puni su zamki; zna to sasvim pouzdano, sada kada je probao ukus nekih od njih. Isplati li se stavljati sve na kocku i produžiti napad u takvim uslovima?

Izgledi da uspe su minimalni. Objektivna procena kaže: stotinu prema jedan protiv njega...

Osmehnuo se; to je odnos koji je za ninde sasvim prihvatljiv!

Da li i Retma u ovom trenutku razmišlja o istoj stvari?

Već verovatno... što znači da obezbeđuje odstupnicu za sebe, potez koji preporučuje svaka mudra strategija pre početka obračuna čiji je ishod neizvestan.

Ninda vrhovima prstiju dotiče poderani kostim pod levim pazuhom; sada je sve u redu, krvarenje je zaustavljeno i ne oseća nikakve smetnje pri pokretima...

Napred i oko vile. Pre svega drugog mora preseći odstupnicu Retmi, a to znači da se motorni čamci ne smeju još dugo

njihati na talasima izazvanim sve jačim vetrom.

Munja blesnu, ispisujući zagonetni uglasti natpis po mračnom nebu. Prošlo je nekoliko sekundi dok do ušiju ninđe nije doprla potmula grmljavina, znak da olujni front tek treba da stigne do ovog mesta.

Koristeći zaklon žbunja zanjihanog vetrom, ninda se šunjao prema obali, zaobilazeći vilu u širokom luku. Svud unaokolo, svakako su razbacani mikrofoni i senzori koji će Retmu upozoriti gde se uljez nalazi, no ninda se oslanjao na činjenicu da će oluja prikriti i ono malo šumova koje on stvara krećući se unaokolo.

Novi blesak munje, ali ovoga puta grmljavina počeo gotovo istog trenutka. Oluja je stizala brzo, dakle, noseći pred sobom talas naelektrisanog vazduha. Zelenkaste iskre projurile oštricom isukanog mača i on oseti poznato bockanje po koži, znak da i njegovo telo nosi već znatan naboj statičkog elektriciteta.

Još jedna smetnja za Retmine senzore... premda, činilo se, to nema velikog uticaja na njih, sudeći bar po onome što

se u blizini njegove jahte dogodilo za prošle oluje.

Sledeća munja kao da osvetli čitavo nebo nad Zalivom, tutanj groma protrese i tle pod nogama ninđe. I, kako to obično biva, vetar potpuno prestade u času kada se nebesa otvoriše da sruče pravi potop na zemlju...

Teške kapi kiše padale su potpuno vertikalno, pogađajući lišće sa šumom koji je podsećao na topot mnogobrojnih sitnih nogu po tlu. Površina mora pobeležila je kao mleko, zapenušana tonama slatke vode bačene sa neba.

Ninda se prignu bliže tlu, na samo nekoliko stopa od početka pojasa peska koji je odvajao park od površine vode. Retma je sebi načinio lepu privatnu plažu; ako je tačna samo polovina onoga što mu je Staviska ispričala, ova plaža bila je nemi svedok bahanalija kakvih se ne bi postideo ni Nero nov dvor.

Krvavih bahanalija... ljudi okupljeni oko Retme davno su prevazišli uobičajene perversije. Njima su potrebna jača uzbuđenja, a krv, ljudska krv, oduvek je bila začim bez kojeg se ne može u zabavu te vrste...

Sa ovog mesta pogledu ninde bilo je izloženo lice vile okrenuto moru. Prazno i tiho, kao i fasada koju je video na drugoj strani. Sem jednih vrata na dugoj verandi, pričvršćenih polugom da ih vetar slučajno ne bi zatvorio.

Retma, dakle, želi da on dođe upravo tim putem. Na žalost, ovoga puta moraće da ga razočara.

Duboko udahnuvši, ninda vrati katana u korice i jednim skokom prelete peščani pojas. Nestao je pod površinom vode ne ostavljajući nikakvog traga za sobom...

*

* . *

Dno Zaliva bilo je tiho, kao i uvek dok je bez napora klizao nad njegovim čistim belim peskom, pitajući se nije li Retma, uz tigra na površini zemlje, postavio ponovo neku ajkulu da mu izigrava stražara u dubini mora.

Ako jeste, to će brzo doznati. Naročito zato što ponovo pliva u širokom luku, s namerom da vezanim čamcima priđe sa suprotne strane, koristeći ih kao zaklon od pogleda iz vile.

Izronio je samo na trenutak: dovoljno da udahne jedan gutljaj vazduha i istraži neposrednu okolinu. Mali su izgledi da neko kroz gustu zavesu kiše opazi njegovu glavu na površini vode, ali nema potrebe da reskira bez razloga. Ovaj poduhvat dovoljno je opasan i bez takvih egzibicija!

Ničeg novog na vidiku. Snažno zamahnuvši rukama, ninda nad samim dnom zapliva u pravcu drvenog mola. Sada već mora biti oprezniji, u tišini morskog dna skriveni mikrofoni lakše će uhvatiti šumove njegovog kretanja.

Ispruženi prsti ruke dohvatiše klizavo dno motornog čamca i on dopusti da ga potisak vode približi površini. Sada su njegove uši izigravale osetljive mikrofone koji su tragali za sumnjivim šumovima u okolini.

Nije gubio vreme. Minijaturni satni mehanizam povezan sa jednom od eksplozivnih kuglica čiji je sastav još uvek dobro čuvana tajna japanskih nindi, ostade na boku čamca, pričvršćen širokom lepljivom trakom. Nekoliko sekundi kasnije Leslie ponovi isti postupak sa drugim čamcem, podešavajući mehani-

zam tako da izazove eksploziju kroz petnaest minuta.

Vrata na verandi još uvek su otvorena. Zaronivši u zaklonu mola, ninda je razmišljao o značajnosti tog poteza protivnika.

Pokušaj da ga namame u zamku? Ili trik smišljen da bi ga odveo u drugom pravcu, gde se, u stvari, nalazi opasnija stupica?

I jedno i drugo možda. Sa protivnikom kao što je Retma, sva iznenađenja su ne samo mogućna već i sigurna!

Klizio je bešumno kroz tamnu vodu, diveći se Retminoj urednosti. Kao i pesak plaže koju je maločas prešao, i ovde je pesak na dnu bio potpuno čist, bez i jednog jedinog otpatka kakve ljudi uvek razbacuju oko sebe, bez ijedne vlati morske trave, ljuštura stanovnika morskog dna i svega drugog što se može naći po dnu Zaliva.

Bez ijedne ljušture? Bez morske trave?

Ninda zastade u mestu i još jednom dopusti da ga voda izbacila na površinu. Pljusak je još tutnjao po daskama mola iznad njegove glave, ali je on imao utisak da bes prirode popušta i da će, kako to obično biva u

južnoj Kaliforniji, kroz nekoliko trenutaka sunce na zalasku ponovo obasjati okolinu.

Dno pod njegovim nogama je **neprirodno** čisto. Nikakav strah od gospodara ne bi mogao naterati Retmine ljude da ga tako detaljno očiste!

Postojao je i drugi odgovor, ali odgovor koji se nindi još manje dopadao...

Zračenje. Radijacija, ne toliko jaka da bi uticala na ljude, ali sasvim dovoljna da osetljiva morska bića postepeno napuste blizinu Retmine vile!

Dotakao je rukom kamenje keja nad kojim se uzdizala vila. Ako je izvor zračenja negde ispod vile — a niko pametan se ne igra sa tkvim igračkama tamo gde provodi najviše vremena — onda bi ovo kamenje moralo predstavljati dovoljno debeo štit i za životinje i biljke na dnu...

A njih ipak nema u blizini. Da li je Retma pogrešno proračunao ukupni potencijal zračenja svih sprava koje mu služe da izvodi trikove, ili...?

Ili ovo kamenje nije uvek na tom mestu, pomerajući se pokatkad da bi otvorilo prolaz koji spaja podzemlje vile i dno mora?

Ovaj deo obale u svoje vreme, pre nekoliko miliona godina, bio je načičkan vulkanima. Mehurj usijanih gasova na mnogo mesta stvorili su manje i veće pećine, od kojih neke nikada neće ni biti otkrivene od čoveka, jer nemaju nikakvu vezu sa površinom zemlje.

Ako je Retma šupljinu u stinama iskoristio za izgradnju svoje tajne laboratorije — ili kako je već nazvao to mesto — tu negde mogao bi postojati i tajni prolaz pod vilu!

A Retma i ne sanja da bi taj prolaz mogao biti i otkriven!

Izvanredna prilika da ga ninda iznenadi pod uslovom, naravno, da se nije prevario i da nema neke slabe karike u lancu njegovog rezonovanja...

To neće biti naročito teško proveriti. Samo kada nebo nad Zalivom ne bi bilo tako mračno, kada bi samo nešto malo više svetlosti dopiralo pod drveni mol!

Ah!

Bogovi, ponekad, ispunjavaju želje smrtnika. Istina, oni za usluge te vrste na kraju uvek ispostave račun, kako bi se reklo modernim jezikom, ali se isto tako kaže da darove bogova ne smemo ni odbijati...

Oblaci se na zapadnom nebu razdvojiše kao zavesa u pozorištu i kosi zraci sunca na zalasku prodreše duboko pod površinu vode, na ovom mestu još pomalo uzburkane pljuskom koji će svakog trenutka pre stati.

Ninda zaroni, dotičući vrhovima prstiju zid od grubo tesanih kamenih blokova. Pomerio se duž zida, tragajući za mestom koje bi moglo biti skrivena veza pećine sa dnom mora.

Tamo dole... pravilne brazde u peščanom dnu...

Kao da je neki morski gmizavac ispuzao iz zida da bi se nekoliko stopa dalje odbacio od dna i zaplivaio, ne ostavljajući više nikakvog traga za sobom!

Morski gmizavac, ili... džepna podmornica?

Pljusak prestade, isto onako iznenadno kako je i počeo. Nad Zalivom odjeknu oproštajni tutanj groma, vetar je brzo odnosio oblake, dopuštajući suncu da zablista upravo onako kako od njega očekuju turisti namamljeni kolor-fotografijama reklamnih prospekata.

Lesli iz skrovišta pod kostimom izvuče dugi nož sa oštrom čiji vrh, postepeno se su-

žavajući, nije bio deblji od igle. Sasvim tiho, i dalje računajući sa uređajima za prisluškivanje, on tim nožem počeo da ispituje sastavke kamenih blokova.

Nekoliko minuta kasnije morao je izroniti na površinu da udahne vazduha, ali je do tada sasvim tačno znao gde se nalaze tajna vrata od kamenih blokova. Oni su na unutrašnjoj strani bez sumnje povezani cementom i čeličnim šipkama da bi se mogli pokrenuti kao celina.

Lesli se osmehnu za sebe pod mokrom kapuljačom. Mehaničar je verovatno veoma sličan onome na kapiji vile, s tom razlikom što ga ne pokreće ljudski glas, već signal određenog oblika iz sprave slične daljinskom upravljaču televizora.

Snaga jednog čoveka, pa makar on bio i japanski ninda, nedovoljna je da silom otvori takva jedna vrata od kamenih blokova...

Eksplziv bi to mogao, ali...

Eksplziv! Gotovo je zaboravio na tempirane bombe na bokovima čamaca, a one će eksplodirati za nešto manje od dva minuta!

Ne sme biti pod vodom kada se to dogodi; ona mnogo bolje

od vazduha prenosi udarni talas eksplozije, sa mnogo težim posledicama po neoprezne ljude koji se nađu u blizini.

Nije preveliki problem, naravno; može provući prste ruku kroz otvore među daskama mola i izdići se nad površinu vode dok udarni talas ne protutnji. Međutim...

Glasovi!

Ljudski glasovi na verandi. Kinezi, sudeći po onome što je doprlo do njegovih ušiju!

Retmi je, dakle, dosadila taktika čekanja i odlučio je da odigra prvi potez. Ili je konačno došao na pomisao da zaštititi motorne čamce od iznenadnog napada.

Svejedno. Daske mola već tutnje pod nogama trojice Kineza koji su tradicionalno oružje zamenili modernim automatskim puškama. Njima se ne žuri; nema ni minimuma izgleda da im promaknu prsti u rukavicama među daskama po kojima koračaju!

Još minut i osamnaest sekundi, kaže osećaj za vreme, precizniji od svakog časovnika. Šta se uopšte može učiniti za tih sedamdeset osam sekundi, sem da iskoči na mol i izloži se

pogledima i hicima trojce Kineza?

Ako ostane u vodi, biće to samoubistvo. U najboljem slučaju, eksplozija će ga onesvešćenog izbaciti na površinu, odakle će ga Retmini ljudi pokupiti smejući se glupanu koji je postavio tempirane bombe i ostao u vodi pored njih, valjda da proveriti kako će funkcionisati...

Još pedeset šest sekundi. Jedan očajnički plan počeo je da se ostvaruje istog trenutka kada su se njegovi prvi obrisi formirali u mozgu ninde.

Čelik se zariva u pukotine među kamenim blokovima, hitrim udarcima stvarajući mesta za nove eksplozivne kuglice utisnute u tek načinjene otvore.

Šest kuglica i trideset sedam utrošenih sekundi...

Ima li vremena za još dve? Na brzinu izvedeni proračun govori da količina eksploziva u šest kuglica neće biti dovoljna da otvori Retmin tajni prolaz!

Još četiri sekunde do eksplozije. Koraci trojce Kineza odjekuju gotovo nad njegovom glavom...

Ne ispuštajući nož iz ruke, ninda se sa obe noge odbaci od

kamenog zida. Odleteo je koso prema dnu, obrćući se u vodi da bi ponovo dotakao nogama pesak.

Desetine sekunde proleću dok on u mekom dnu traži siguran oslonac. Ako ga ne nađe, ne samo da njegova zamisao neće uspeti, već će se izložiti smrtnoj opasnosti!

Pogled naviše: Kinezi i dalje mirno koračaju po molu, sa puškama pod pazuhom. Nekoliko jardi dalje, kazaljke na dva satna mehanizma započinju svoj poslednji krug po bročanicu.

Nije bilo vremena da bar jedan satni mehanizam postavi uz tajna vrata; udarni talas eksplozije na čamcima morao bi aktivirati bar jednu od preostalih osam kuglica, ali... nije potpuno izvesno da će se to dogoditi...

Stopala ninde našla su oslonac u pesku; vertikalna strujanja nose prema površini čestice mulja podignute tim pokretom, ali će oni tamo stići mnogo posle Leslijevog tela!

Još tri deseta dela sekunde... SADA!

Moćni mišići pokoriše se ne-moj komandi mozga. Savlađujući otpor vode, njegovo telo sa rukama ispruženim naviše,

polete prema površini brzinom strelice odapete iz luka!

Dve kuglice na bokovima čamaca eksplodirale su u istom trenutku kada je čitavo telo ninde izbilo nad površinu; dva plamena jezika liznuše naviše i ninda kroz mokri kostim oseti vrelinu usijanog plamena.

Udarni talas zahvati njegovo telo i zavitla ga prema obali kao otrgnuti list; boreći se sa njegovom silinom, on sklopi oči da ih zaštiti od bleska do kojeg mora doći u sledećem trenutku.

Rezervoari sa gorivom detonirali su u istom trenutku, obavijajući oba čamca bleštavom vatrenom loptom; novi talas usijanih gasova zahvati telo čoveka u letu i njegov kostim planu, pretvarajući ga u deliću sekunde u fantomsku priliku koju kao da je iz svojih nedara ispljunuo sam pakao!

Nova eksplozija, još snažnija, protrese drveni mol i nagnu ga na jednu, pa na drugu stranu, pre nego što se daske raspadoše pod nogama trojce iznenađenih ljudi. I da toga nije bilo, oni ne bi ostali uspravni, jer vreli udarni talas stiže do njih, odbacivši ih skoro do verande vile!

Sa morskog dna podiže se vihor uzburkanog mulja, pomešan sa komadima kamenja, ostacima Retminih tajnih vrata. Tle se još treslo kada je telo ninde, obavijeno plamenom, palo na travu pored verande.

Zakotrljao se po zemlji, s naporom održavajući koordinaciju pokreta. Eksplozija ga je uzdrimala više nego što je očekivao, u glavi mu se mutilo, a napor da eliminiše bol od opekotina učinio je njegove reflekske sporijim...

Srećom, ni Kinezi nisu bili u ništa boljem stanju. Čak i da jesu, teško da bi mogli učiniti nešto više protiv bića koje je, moralo im se učiniti, izronilo sa dna mora i potom počelo da bljuje plamen pre nego što je palo među njih sejući smrt oko sebe!

Nož se podiže i spusti, jednom, drugi put...

Jedan od Kineza kojima je brzinom munje zario nož u telo možda je već bio mrtav, sudeći bar po polažaju njegove glave na iskrivljenom vratu. Svejedno, nema sada vremena da proverava, a posle ovog udarca sasvim se sigurno neće podići sa trave...

Treći... gde je treći?

Krajičkom oka video je samo nejasnu senku kroz sivu maglu koja mu se iznenada navukla na oči. Da li je ta senka podigla pušku ili ne, nije mogao da proceni; zavitlao je nož prema njoj trošeći, činilo mu se, poslednje mrvice snage iz tela!

Mora da je pogodio, jer sa te strane nije došao rafal iz automatske puške. Uspravljajući se, ninda se zatetura, pokušavajući da dlanom skine sve tamniju koprenu sa očiju.

Ne, to neće pomoći. Jedan deo njegovog razuma hladno analizira signale koji dopiru iz različitih delova tela, nešto što svaki ninda mora da nauči na samom početku svoje obuke...

Dijagnoza je nepogrešiva: težak šok, kontuzija, višestruke povrede glave od pada, opekotine. Ove poslednje same za sebe nisu opasne, ali predstavljaju onu slamku koja na kraju istočnjačke priče lomi grbaču pretovarenoj kamili.

Njegovim telom svest više ne može upravljati; preostaje mu samo još jedna mogućnost: da se prepusti podsvesti, instinktu samoodržanju koji će ga, nadao se, povesti putem spase-nja...

*
* *

— Odlazi! — zareža Retma. Udarcem noge odgurnuo je na-gu mladu Meksikanku koja mu je sve do tada masirala mišiće na nogama.

Ona se oborenih očiju povu-če u stranu. Staviska otrže po-gled sa velikog ekrana i upitno ga pogleda.

— Šta se dogodilo? Gotovo je, Retma... čemu taj iznenad-ni gnev?

Okruglo mrko lice se smrknu.

— Gotovo, draga moja? V-raš se... Eldridž će nam umaći, zar ne vidiš?

— Ma ne... pogledaj, korača kao automat... Srušiće se sva-kog trenutka, videćeš!

Retma progovori nekoliko ti-hih reči u mikrofonski pričvršćen za grudi njegove blistavo bele tunike.

— Ako uspe da se dočepa obale, pobeći će nam. Oba čam-ca su uništena, a niko od naših ljudi ne može da pliva tako brzo kao on, Vilma!

— A ajkula?

Retma odmahnu glavom, ne skidajući pogled sa ekrana.

— Samo kao poslednje sred-stvo, ako ništa drugo ne po-

mogne. Taj čovek je dragocen, Vilma: zamisli samo kakvu bi kombinaciju dali moja inteligencija i njegovi fizički kvaliteti!

— Retma... ti bi se usudio da pokušaš da ga...?

— Da ga pripitomim? To je reč koju tražiš, draga moja? Da, to svakako vredi pokušati!

— Molim te, nemoj to činiti! Eldridž je opasniji od razbesnеле zvečarke!

Retma se nasmeja. Moćni mišići pod tunikom zaigraše kada se ugodnije namesti na svom ležaju.

— Moguće. Inače, vaše zvečarke su bezopasne gliste u poređenju sa kobrama iz moje zemlje, Vilma. Moj otac, to ti nisam pričao, bio je ukrotitelj zmija; naučio sam sa njima pre nego što sam znao da govorim!

Jedna zelena lampica zasvetle na komandnoj tabli nadohvat Retmine ruke. Melodični zvučni signal upozori ga na to i on uključi zvučnik da bi prihvatio poziv.

— Da?

— Ortez se javio iz grada, mister Retma. Uхватili su devojku.

— Vrlo dobro. Reci mu da je što pre dovede ovamo.

— Da, mister Retma. Reći ću mu da uzme glistu, u ovo doba dana zakrčeni su i Goldn Gejt i auto-put broj 10...

— Tako je, Loderi. Konačno si počeo da koristiš mozak koji su ti bogovi dali!

— Ali, mister Retma, ja...

— Zaveži! Ko je onu trojicu glupih Kineza poslao na mol, da ih Eldridž pokolje kao decu? Ko je kriv što sada nemamo nijednog čamca? Kako se dogodilo da Eldridž otkrije tajni prolaz pod molom?

— Ja za to stvarno nisam kriv — pravdao se glas iz zvučnika. — Mora da je slučajno...

— Slučajno? A da nije slučajno neki od bednika koje plaćam stostruko više nego što vrede zaboravio da ukloni tragove sa dna, Loderi?

— Uh... ne bih znao, mister Retma. Ovaj, ja sam...

Pokretom ruke Retma preseče glas iz zvučnika i osmehnu se Staviskoj.

— Tužno je sa kakvim ljudima moramo da radimo, draga moja, zar ne? Eto još jednog dokaza da nam je Eldridž neophodan!

Stavinska se promeškolji u svojoj fotelji. Nagi mladić koji je nežno trljao njene vratne mišiće upitno je pogleda.

— Samo nastavi, mali moj — Stavinska ga potapša po nabreklom udu. — Uzbudujem te, a?

— Veoma — reče on promuklim glasom. — Divni ste, gospodo, odista!

— Dosta s tim! — isceri se Retma. — Orgija kasnije, kada dobijemo Eldridža u šake. Gledaj, skoro je stigao do obale i... ah, naši ljudi stižu!

Prilika koja je kao automat hodala duž keja, nekim čudom zaobilazeći kamenje ispreturanom eksplozijom, zastade. Nalik strašilu, sa nagorelim i pocepanim kostimom, nekoliko trenutaka je praznim očima buljila u pravcu grupe ljudi na verandi, a onda...

— To je čovek! — ushićeno reče Retma. — Videla si, Vilma? Više mrtav, nego živ, a ipak se ne predaje!

Visoko, vitko telo nestade u još uvek zatalasanoj vodi prekrivenoj otpacima i mrljama nafte koje su sporo dogorevale. Jedan od onih sa verande pritrča ivici polusrušenog keja i na-

že se, sledeći begunca pogledom.

Okrenuo se prema kameri, sa širokim osmehom na licu i pokazao prst spojen u krug sa palcem, poznati znak da je sve u redu.

— Tamo je gde smo želeli da stigne! — zadovoljno reče Retma, isključujući monitor. — Krozbi zna kako će ga umiriti, u stanju u kakvom se nalazi uspavljujući gas delovaće brže nego obično.

Stavinska duboko uzdahnu. Ruka mladića, vođena njenom, dohvatila je bradavicu i lagano je masirala dok se žena grčila u fotelji.

Retmnie oči zasvetleše i on dade znak Meksikanki da mu ponovo pride. Devojka se odvoji od zida gde je sve do tada stajala, više nalik komadu nameštaja nego živom biću.

— Lepa si — promrmlja Retma obuhvatajući šakom krupnu, punu dojku. — Ostaćeš sa nama ove noći... ludo ćemo se zabaviti, zar ne, Vilma? Sa tom uzbudljivom Sumiko, Eldridžom i Tabasko Pitom.

— Ja ne bih reskirala sa Eldridžom — promrmlja poluzatvorenih očiju.

— Biće vezan — isceri se Retma, dopuštajući Meksikanki da mu svuče tuniku. — Podesićemo lance tako da možeš uživati u njegovom telu bez ikakve opasnosti... Polako, do đavola!

Poslednje reči bile su upućene Meksikanki koja se uplašeno trže i pogleda ga krupnim, smećim očima. Usporila je pokrete svojih ruku na dugom, još uvek mlitavom Retminom ud. Umirujući je osmehom, on joj zari duge nokte u kožu grudi, ostavljajući trostruku krvavu brazgotinu.

Nije vrisnula, samo je stegla zube i zabacila glavu, puštajući da joj duga kosa prekrije lice i izraz gneva na njemu. Retma se glasno nasmeja; pogled na krv kao da ga je uzbudila, jer tog trenutka postiže punu erekciju.

— Dođi, Vilma — reče. — Brzo!

Ona se odvoji od mladića i priđe ležaju, njišući se u bokovima i razbludno se smeškajući. Tragovi vezova još su se poznavali po njenim udovima, ali je to nije činilo manje privlačnom.

Retma odgurnu Meksikanku prema mladiću koji je razočaran gledao za Staviskom.

— Tamo — reče. — I polako, bez žurbe... Hoću da vidim šta znate, vas dvoje!

Šireći noge, Staviska objaha uski ležaj sa Retminim telom; pridržavajući jednom rukom njegov ud, ona zastenja, lagano se spuštajući naniže.

On stavi ruke pod glavu, prateći pogledom šta se zbiva između dvoje mladih ljudi na drugoj strani. Meksikanka je jednu nogu podigla na fotelju i povila se u pasu, pokazujući Retmi svu lepotu svojih punih grudi. Mladić je otpozadi naglo ušao u nju, tako da se stresla čitavim telom i tiho vrisnula.

Stavinska zabaci glavu unazad i obema rukama obuhvati dojke, lagano kružeći bokovima. Retmino lice ostade nepomično, samo je novi sjaj u očima pokazivao da oseća uzbudjenje...

Neobični prizor trajao je dugo: vitka žena mlečnobeke kože na punom i čvrstom telu Indusa koje kao da je bilo načinjeno od tvrdog drveta. I isto tako vitka Meksikanka, sa iznenađujuće velikim grudima, koju je do ludila dovodio krupni plavi mladić, preplanuo na suncu.

— Dosta! — promuklo reče

Retma iznenada. — Ti, dođi ovamo!

Meksikanka otvori oči i zbunjeno se osvrte oko sebe. Staviska je reagovala brže; odvojila se od Retme sa dubokim uzdahom razočaranja i zateturala pružajući ruke prema plavokosom.

Ovaj nije oklevao: šćepao je i grubo bacio na pod pred sebe. Bacio se na nju kao zver, zarivajući se svom silinom, tako da je vrismula od bola i ushićenja.

Meksikanka kleče pored Retme, pokoravajući se znaku rukom.

— Uzmi ga — reče Retma. — Ne, samo rukom... tako...

Na podu, Staviska poče promuklo da reži, zarivajući prste u kosu mladića. Njegova zadnjica ritično se tresla dok se praznio u nju, dovodeći je do vrhunca nekoliko puta uzastopno.

— Aaaahhh! — uzdahnu Retma, sklapajući oči. — Aaahhh!

Meksikanka otvori usta od zaprepšćenja pred čitavim vodoskokom iz njegovog tela. Ruka joj se i dalje ritmično pomerila gore-dole, šaljući nove talase uzbuđenja kroz Retmino telo.

Staviska okrete glavu da posmatra taj prizor. Razvukla je usne u osmeh kada je primetila izraz na licu mlade devojkice.

— Nijedna žena — reče — nije još osetila u sebi Retmino sebe, draga... On misli da je ona sveto i da ga može podariti samo onoj koja, kao i on, potiče od drevnih bogova Indije... Kakva šteta, zar ne?

Retma ne otvori oči. Ruka mu je lagano klizila po brazgotinama na grudima Meksikanke, a da ona nije ni primetila kako rane nestaju i koža kuda su prsti Indijca prošli ponovo postaje glatka i meka.

— Ne veruješ da je on božanskog porekla? — nasmeja se Staviska, ponovo pokrećući bokove pod mladićem. — Pogledaj svoju dojku onda!

Meksikanka to učini. Oči joj se ponovo raširiše od iznenađenja i ona vrhovima prstiju dotače mesto gde su se do malčas nalazile ružne brazgotine.

— Mogu da učinim i mnogo više od toga — progovori Retma i dalje zatvorenih očiju. — Ako budeš pametna devojkice, Pilar, dobićeš priliku da vidiš još neka od mojih čuda!

— Da — prošaputa ona.

— Da... gospodaru...

— Onda me očisti sada, Pilar. Uprljao sam se sopstvenim semenom, a ti si kriva za to...

— Da, gospodaru...

Ona načini pokret da ustane, ali je Retma uhvati za ruku.

— Ah, ne, mala moja Pilar. Ne možeš služiti bogove kao obične smrtnike!

— Gospodaru, šta da učinim?

— Imaš dug jezik, ženo — nasmeja se Retma. — Možeš ga upotrebiti na mnogo bolji način nego do sada!

Staviska se još jednom nasmeja, izrazu gadenja koji prelete licem devojke.

— Samo napred, Pilar — re-re. — Prvi put je teško, odis-ta... ali ćeš na kraju zavoleti taj ukus, veruj mi!

*

* *

Ninđa podiže kapke, ali ih odmah potom ponovo spusti, Iako svetlo neprijatne crvene boje bolo mu je oči. Sem toga, potrebno mu je vremena da iz svoje podsvesti izvuče detalje o onome što se događalo od trenutka kada se podigao na noge u travi kraj verande.

Taj proces podseća na reprodukciju filmske trake koju je neko iz čiste pakosti ošteti-tio toliko da se na ekranu mogu videti samo pojedini kvadratići; čak nijedan ninđa nije u stanju da potpuno i do kraja kontroliše onaj mračni ponor u nama koji smo nazvali imenom podsvest.

Površina vode pokrivena ot-pacima... ponegde plamen, ali otkuda plamen na vodi? Kata-na čvrsto u desnoj ruci, da, to je sasvim pouzdano sećanje...

Šta se potom dogodilo?

Nagon samoodržanja morao ga je navesti da se baci u vodu i plivanjem se udalji sa opas-nog mesta, ali...

Ne. Ljudi sa puškama... Zna sasvim sigurno da nema više snage i brzine da umakne nji-hovim mecima...

Ipak, voda... Prijatni dodir po opečenoj koži, borba sa jed-nim delom podsvesti koji zahte-va da se opusti, otvori usta i duboko udahne, odmarajući se dok ga talasi blago njišu...

Kamenje razbacano po dnu... ahhh!

Jedna neprijatna uspomena u vezi s tim kamenjem, nešto što i pored svih napora ne us-peva da iščupa iz podsvesti!

Nije važno sada... dalje... dalje...

Ruke su mu prazne kad ih podiže prema svetlosti na površini... opet bol kad opekotine po dlanovima dotaknu hrapavi kamen, ali i mnogo zadovoljstva što se u pluća sliva blagotvorni vazduh!

Zatim oblačić čiste bele boje pred licom. Prijatan miris u nozdravama, ukus slasti u ustima...

Da li je nečije lice iza belog oblačića? Nije siguran...

A potom...

Potom ništa. Kvadratići filma nepovratno su uništeni, na ekranu sećanja samo crnilo, tek ponegde prekinuto besmislenim belim prugama...

I sada crvena svetlost koja bode oči i kroz spuštene kapke. On leži, govori čulo za ravnotežu. Bol potmulo upozorava na opekotine po telu, povrede lobanje, raskotinu pod levim pazuhom.

Ništa od toga nije opasno i ninda zna da mu je vreme koje je proteklo vratilo najveći deo utrošene snage u telo. Kri- za je prošla, vreme je za akciju!

Ali...

Ne može da pomeri ni ruke, ni noge!

— Lanci... lanci koji mu čvrsto drže udove uz tvrdnu podlogu od drveta na kojoj je ispruženo njegovo potpuno nago telo...

Do đavola sa tim svetlom! Mora otvoriti oči, pogledati oko sebe, pronaći neki način da se oslobodi i...

Podigao je kapke. Crvena lampa na tavanici od neravnog kamenog svoda pećine. Sasvim dovoljan podatak da odmah shvati kako se nalazi u Retmi- nom podzemnom svetilištu!

— Halo, ortak! — reče Tabasko Pit. — Dobro došao na- trag među žive!

Pit nije jedini koji se nalazi uz njega; trebalo je već ranije da oseti toplinu prisustva bića koje ga voli!

— Les... da li ti je dobro, Les?

Podigao je glavu; njih dvoje sede na grubim drvenim klupicama uza zid pećine. Lanci koji sputavaju njihova naga tela pričvršćeni su za šipke fiksirane cementom za kamen.

— Nikad bolje, devojčice — reče nežno. — U odnosu na ono što sam prošao!

Ona ne može ni da sakrije, ni da otre suze koje se kotrljaju niz obraz.

— Ne plači, mala — tiho pro govori Tabasko. — Još nismo gotovi, do đavola!

— Kako su vas uhvatili? Ti verovatno nisi stigao ni da se osvestiš, Pite, posle onog udarca po glavi?

— Samo delimično — lanci zazvečase kad plavokosi džin proteže telo. — Uspeo sam da sredim samo četvoricu pre nego što su me skleptali...

— Ti, Sumiko?

— Bojim se da sa mnom nisu imali toliko problema — tužno se osmehnu devojka. — Spustila sam glavu na sto, da malo odmorim oči od onog prokletog monitora. Mora da sam na trenutak zaspala, jer su mi već bili za vratom kada sam se trgla.

— Nisu bili grubi?

— Ne. Profesionalno obavljen posao. Bezlično, ako shvataš šta hoću da kažem...

— Nema veze! — zaškrjuta Tabasko zubima. — Kada dohvatim te tipove, ja ću...

— Treba najpre da se izvučemo odavde — nasmeja se ninda. — Hm, oprobao sam čvrsti-

nu ovih lanaca i dobio loše vesti. Kako stoji sa tvojima, Pite?

— Otprilike isto, ortak. Prvorazredni čelik, previše čak i za mene!

Lesli je ćutao; pogled mu je klizio po zidovima pećine osvetljenim samo u uglu u kojem su se nalazili njih troje. Skrивene kamere i mikrofoni omiljene su Retmine igrache; može sa sigurnošću pretpostaviti da ih ima i ovde...

To otežava situaciju. Ali, kako je sensei Tanaka često govorio, snaga ninde mora rasti u srazmeri sa veličinom izazova upućenog od protivnika.

Retma verovatno zna japanski, ili se pobrinuo da nađe nekoga ko taj jezik govori kada se sukobio sa nindom. Španski takođe ne dolazi u obzir, malo je stanovnika Kalifornije koji neće razumeti jednostavnije španske rečenice, bez obzira što taj jezik ne govore...

Preostaje samo dobro oprobani trik čitanja sa usana i nada da Retma na svom monitoru ne uspe da uhvati značenje njihovih reči, čak i ako opazi šta se dogovaraju.

— Oh, do đavola! — uzdahnu Tabasko kad shvati šta se događa. Čitanje sa usana jedna je

od retkih veština u kojoj nikada nije uspeo da se usavrši.

— Oh, do đavola!

Neko je, ipak, motrio na troje zarobljenika i mora da mu se učinilo čudnim što već nekoliko minuta ništa ne čuje, iako vidi da im se usne pomeraju. Reakciju nisu morali da čekaju dugo...

Najpre se duž jednog zida pećine upalio čitav niz crvenih svetiljki, a onda su se čuli teški koraci po kamenom podu.

— Veliko društvo! — s prezirom u glasu reče Tabasko. — Još uvek nas poštuju, ortak: njih trojica, i još naoružani do zuba!

Lesli se osmehnu Sumiko. Njihov dogovor bio je završen; ostaje samo da ona jedan deo uputstava prenese Tabasku, a to neće biti teško, s obzirom da sede jedno pored drugog...

Njih trojica su nosili puške, ali one nisu bile spremne za paljbu, pomalo demantujući Pitovu izjavu. Visoki, vitki ljudi, mršavih lica i hladnih očiju. Profesionalni vojnici, telohranitelji, ubice po potrebi i ako se dobro plati: to je ninda video već svojim prvim pogledom.

— Ja sam Loderi — reče onaj koji je hodao u sredini.

— Ne možeš, a da ne brbljaš sa svojom ženskom, a, Eldridž?

Ninda mu se isceri u lice.

— Privatna stvar između nas dvoje. Imaš nešto protiv?

Loderi vrhom pušcane cevi dotače Lesliejeve lance, proveravajući njihovu čvrstoću.

— Ja ne — reče. — Gazdi se to možda neće svideti, znaš!

— A kada gazda kaže »žaba« — dobaci Pit, savršeno imitirajući Loderijev otegnuti južnjački govor — mi onda svi skaćemo!

Loderi nije reagovao na uvredu. Proverio je najpre veze Sumiko, da bi se tek posle toga okrenuo Pitu.

— Momak sa dugim jezikom, je li? — promrmlja. — I lepom dugom kosom...

Šćepao je Tabaska za kosu i snažno povukao, tako da je Pit glavom lupio u zid. Bez vidnog efekta, jer se samo iscerio Loderiju u lice.

— Oprezno, prijatelju. Taj zid možda nije od najboljeg materijala... gazda će se naljutiti što mu uništavaš imovinu.

— Nije ti bilo dosta? — kezeći zube kao gladna zver, Loderi gurnu cev puške Pitu pod bradu. — Načini još jednu glu-

pu šalu, prijatelju, pa ću pritisnuti obarač, tako mi boga... A znaš šta će se onda dogoditi? Prosuću tvoj ptičji mozak po čitavom ovom prokletom zidu, kapiraš?

— Prekini, Loderi — dobaci jedan od one dvojice. — Vrlo dobro znaš da ih gazda želi zdrave i čitave, do đavola!

— U pravu si, Fin — isceri se Loderi, povlačeći pušku. — Zašto bih ja činio uslugu ovom dugokosom pederu, prokletstvo? Kada stigne pred gazdu, i sam će već zažaliti što nisam ovde svršio s njim brzo i lako!

— Ti? — prezirivo zareža Tabasko. — Ne bi se usudio ni duppe da obrišeš bez Retminog naređenja, prokleta kukavice!

— Ahhh! — Loderi gnevno ispusti vazduh kroz zube. — Bu di srećan što...

Voki-toki okačen o njegov opasač oglasj se melodičnim signalom i Loderi ga prinese ustima.

— Loderi, gazda...

Retmin glas čuo se sasvim razgovetno iz zvučnika.

— Sve u redu dole?

— U najboljem, mister Retma.

— Vrlo dobro, Loderi. Dolazim da pogledam, a ti za to vreme pripremi sve što je potrebno da Eldridža bezbedno doveđemo ovamo!

Hladni Loderijev pogled zadržava se na licu ninđe. Tanke usne raširiše se u osmeh.

— Sve je već spremno, mister Retma. Nećete više imati nikakvih problema s njim...

— Fino, Loderi, fino... Ako tako i bude, ti i tvoji ljudi možete računati sa debelim bonusom... i nekoliko devojaka, naravno.

Isključujući voki-toki, Loderi se isceri svojim ljudima, ali njihova lica nisu baš blistala od oduševljenja.

— Devojke! — s prezirom na licu frknu Fin. — Ne, hvala... devojke koje uopšte izađu žive sa jedne od njihovih orgija nisu više nizašta, do đavola...

— Postao si veliki izbirač, Fin — sleže Loderi ramenima. — Ja sam još davno bacio oko na onu crnokosu Pilar... ko zna, možda ću je još pre jutra imati u svom krevetu, ha-ha-ha!

— Što je otprilike isto toliko uzbudljivo kao da povališ jednu od onih lutaka koje možeš da naduvaš i izduvaš — otplju-

nu Fin na tle. — Kad dovedem devojkicu u krevet, prokletstvo, želim da ona zna šta se događa i ko je s njom, a ne...

Gnevno je odmahnuo rukom i još jednom pljunuo. Treći čovek se nije mešao u razgovor, ali po izrazu njegovog lica ninda vide da se slaže sa Finom.

Šta se to događalo sa devojkama na Retminim orgijama? Kako su dolazile u stanje koje ne može da podnese čak ni otvrdli ubica kao što je ovaj Fin?

Da li... da li će nešto slično uspeti da učini i sa Sumiko pre nego što Lesliejev očajnički plan uspe? Najzad, da li će taj plan uopšte uspeti?

Negde u dubini pećine zazvučala elektromotor. Loderi se nervozno okreću na tu stranu i mahnu rukom.

— Dosta sada priče — reče vrlo tiho, gotovo šapućući. — Gazda dolazi!

Ninda još jednom potraži pogledom lice Sumiko. Osmehnula mu se i klimnula glavom, dajući mu znak da je strah u njoj savladan i da ponovo može računati na njenu snagu i inteligenciju.

Sklopio je oči da bi se koncentrisao na sluh. Mnogo toga o

jednom čoveku može se doznati i iz načina na koji hoda...

A Retma korača samouvereno, čvrsto. Kratkim koracima i bez žurbe, kao čovek koji svaku situaciju potpuno drži pod kontrolom.

Težak je i snažan, iako ne naročito visok. Telo rvača, bez sumnje, sa opasnim mišićima prekrivenim varljivim slojem sala. Premda to nije važno; Leslie ne očekuje da će se Retma i on naći u direktnom sukobu, iako čezne za prilikom da mu golim rukama slomi vrat i otkine glavu sa ramena, da...

Ne. Ne sme se prepuštati gnev. Gnev zamagljuje misli i usporava reflekse. A ako želi da spase sebe i svoje prijatelje iz ove zamke, potreban mu je svaki delić energije, veštine i razuma kojim raspolaže!

Retma se pojavi u krugu osvetljenom crvenom svetlošću. Onizak Indus, širokih pleća i okrugle glave, glatko obrijane; na čelu mu je crvenom bojom ispisan znak koji Leslie ne poznaje.

Meke, razlivene crte lica. Čovek čije lice niko ne bi zapamtio, sve dok mu ne vidi oči...

Leslie ga dočeka širokim osmehom, ali Retma zastade na

bezbednom rastojanju, proučavajući ga ispod skoro sasvim spuštenih kapaka.

— Ninda — reče konačno svojim dubokim, grlenim glasom. — I to američki ninda, prava retkost. Gde je tvoje oružje, nindo?

Lesli otvori usta da izgovori rečenicu kojom je želeo da dočeka Retmu, ali mu usta ostađe otvorena.

Zaista... šta se dogodilo sa njegovim oružjem, ako ga Retmini ljudi nisu oduzeli?

*
* *

— Ne znam — reče konačno.
— Ne znam gde mi je oružje...

Retma podiže kapke i prostreli ga pogledom koji kao da je kroz kožu i kosti lobanje mogao da prodre do najdaljih kutova Lesliejevog mozga.

— Govoriš istinu — promrm-lja. — Loderi?

— Ne znam, mister Retma... bio je nenaoružan kad je izronio u pećini i udahnuo uspav-ljujući gas...

— Pretražio si dno? Sigurno?

— Sasvim sigurno, mister Retma. Barrios je zaronio sa aparatom za ronjenje i reflektom;

našao bi i iglu na onom belom pesku!

Retmin pogled vrati se na lice ninde. Prišao mu je nekoliko koraka bliže i nagnuo se prema njemu.

— Teleportacija? — mrm-ljao je, više za sebe. — Ne, ta tajna nije bila poverena japanskim sveštenicima... Pa u redu, već će to sve on meni reći pod hipnozom... Donesi svoju spravu, Loderi — reče glasnije. — Vreme je da krenemo gore!

Loderi dade znak glavom i Fin i drugi čovek izgubiše se iz Lesliejevog ograničenog vidnog polja. Retma ostade na mestu, ruku skrštenih na grudima, proučavajući nindu istim onim pogledom koji je prodirao u dubinu.

Zveket čelika o čelik, zvuk malih točkova koji se kotrljaju po neravnom tlu...

— Čudna sprava! — Tabasko Pit nije mogao da se uzdrži od komentara. — Ortak, ovi momci ovde izmislili su mašinu za dovođenje plašljivih mladoženja pred oltar!

Retma ne reče ništa, uklanja jući se s puta dvojici ljudi koji su s naporom gurali neku vrstu čeličnog rama, postavljeno na drvenu platformu i uk-

rašenog lancima koji su visili sa gornje prečage i zveketali po platformi na točkovima.

— Polako, polako — nervozno je mrmljao Loderi, pomažući onoj dvojici da spravu postave kraj Lesliejevog ležaja. — Daj gornji lanac, Fin!

Još jedna čelična narukvica sklopi se oko zglavka ninde, pričvršćena za gornju prečagu tako da se može zatezati namotavanjem na kotur. Loderi mu veza i drugu ruku, a potom dođe na red članci na nogama ninde.

Tek kada su novi lanci bili čvrsto na svojim mestima, Loderi Leslija oslobodi starih. Zatežući gornje lance, oni uspraviše nindu u stojeći stav na platformi.

— Vrlo dobro — klimnu Retma glavom. — Vas dvojica, odgurajte ga do lifta; Loderi, oslobodi i ovo dvoje i dovedi ih gore. Oprezno, i oni su veoma opasni!

Stenjući i dahćući, dvojica ljudi odguraše Leslija na neobičnom vozilu do otvorenih vrata lifta. Bilo je malo muke da je uguraju unutra, ali se vrata konačno zatvoriše i ninda i Retma ostadoše sami u kabini...

Prvi put pogledi im se sukobiše iz neposredne blizine i ninda oseti svu unutrašnju snagu te neobične ličnosti. Da, protivnik dostojan poštovanja!

— Sada možemo na miru da razgovaramo — reče Retma, skrštajući opet ruke na grudima. Nije dotakao dugme koje će lift podići iz pećine.

— O? — podiže Lesli obrve. — Ima stvari koje čak ni madam Staviska ne sme da zna? — Mnogo. Na primer, kako to da ja znam da si ti ninda, Eldridž? Kopkalo te je to pitanje, priznaj!

— Jeste, ali ne toliko kao ono o sudbini Denija Hiltona, Retma!

— Mrtav je — sleže Retma ramenima. — On nije više bitan, Eldridž; epizodista koji se pojavio na sceni, odigrao svoj deo predstave i nestao u tami iza pozornice. Ti i ja smo glavne ličnosti u drami započetoj pre tačno hiljadu godina!

— Gle, gle! Lepo izgledaš za svoje godine, Retma!

— Naučio sam zašto... To je zato što nikada nisu naučili da smrt prihvataju kao prirodnu činjenicu. Trebalo bi da si bar ti drugačiji... nindo!

— Možda. Šta znači čitava ova priča, Retma?

— To da su moja i tvoja karma bile neraskidivo povezane mnogo generacija pre nego što smo se rodili! I da bismo, zajedno, ti i ja mogli postići sve što poželimo... Zavladati ovom planetom, čak!

— O, ne! — prostenja ninda. — Još jedan koji bi da vlada svetom! Kome, do đavola, treba da sve probleme ove šašave planete natovari sebi na vrat?

— Mi bismo te probleme mogli rešiti! — Retmine oči blistale su fantastičnim žarom. — Krajnje je vreme da duh zavlada nad materijom, Eldridž!

— Ne zanima me, hvala — odmahnu ninda glavom. — Mesije spremne da gaje sve pred sobom pomalo su van mode, Retma...

— Ludače! Ti i ne sanjaš da je tvoja bedna veština samo jedan mali deo onoga što su sveštenici moga reda poverili japanskim sveštenicima u jednom od hramova na Tibetu! Oni su tu tajnu preneli u Japan i stvorili od tih ostataka ono što ti nazivaš imenom ninducu... A ja, JA sam jedini koji sve te tajne poznaje kao niko na svetu!

— Pa šta?

Retma ga pogleda zapanjeno. Uostalom, kako biste i vi pogledali čoveka kome je ponudeno gospodarenje svetom, a on vam odgovori »pa šta«?

— Ti mi još uvek ne veruješ, Eldridž? Hoćeš li dokaze? Evo jednog: već hiljadu godina moj ured dobija iz Japana obaveštenja o svim ljudima koji postanu ninde. Tako smo doznali i sve o tebi, čak i ime koje si usvojio po povratku u Ameriku... A sada reci: koliko bi ninde mogle više uticati na sudbinu sveta da smo im poverili naše najveće tajne?

— Ne znam... Samo, ako su to tajne poput prikazivanja vizije Urorija ili načina na koji je Perkins ubijen, zaboravi ih. Takvi me trikovi ne zanimaju!

Iz Retminih očiju suknu plamen.

— Ludače! Ti... ti odbijaš ponudu jednog... jednog boga?

— Nisi bog, Retma. Možda si u to ubedio sebe, ali mene nećeš!

Retma se približi toliko da im se pogledi sukobiše sa rastojanja od svega nekoliko palaca. Još jednom ninda oseti kako mu Retma kao nevidljivim pipcima prodire u mozak...

— Tvoje oružje skriveno je pod gomilom kamenja srušenog keja — promrmlja Retma. — Učinio si to nesvesno, tako da se više ni sam ne sećaš gde je... Nije li i ovo dokaz da sam više od čoveka, Eldridž?

— Više od čoveka — da. Manje od boga... takođe — da!

Plamen u Retminim očima se ugasi i on odstupi do zida kabine, dotakavši dugme koje lift stavlja u pokret.

— Neću ti ponavljati više ovu ponudu, Eldridž — reče. — Vreme za ozbiljne razgovore je prošlo... sada je vreme za zabavu!

Vrata lifta se otvoriše. Kao talas plime, kabinu ispuni bučna mešavina muzike, povika i krikova, od kojih bi neki više priličili zoološkom vrtu, nego mestu gde se zabavljaju ljudi...

Jednim pogledom ninda upi u svoju memoriju svaki detalj prizora. Ovo je, najzad, nešto što se viđa samo jednom u životu...

Tamo se naga ženska i muška tela neskladno njišu u ritmu muzike. Ništa neobično... sem što sva ta tela pripadaju nakazama koje se obično ne pojavljuju među drugim ljudima!

Nekoliko koraka dalje dva džinovska crna drže devojčicu koja možda nema još ni četrnaest godina, dok treći pokušava da zarije u nju ud ogromnih dimenzija. Ona vrišti od bola i straha, ali na to niko ne obraća pažnju...

Staviska, i ona potpuno naga, sedi u nekoj vrsti prestola na uzdignutom mestu. Jedno mesto kraj nje je slobodno, a pored tog mesta pruža se dugi pult ispunjen elektronskim uređajima tako da najviše podseća na komandnu tablu svemirskog broda iz fantastičnih filmova. Naginjući se napred, sa jednom rukom među nogama, Staviska sa izrazom ekstaze na licu udara dugim bičem po zadnjici muškarca koji na podu ispod sebe drži dve nage žene.

Lesli oprezno udahnu; obavezni miris tamjana, ali ovde ima primesa marihuane i opijuma. I...

Sveže krvi. Tamo, nemarno odbačeno uza zid, kao slomljena lutka, leži već ukočeno telo žene čija duga crna kosa rasuta po licu ne može da sakrije duboku ranu na grlu...

Jedna od nagih nakaza pritrča na Retmin povik, dozivajući ostale. Lesli s gađenjem

dobaci pogled mongoliodnom kepecu koji se upinjao da izgurna platformu iz lifta. Njegov monstrozno veliki ud bio je vezan svilenom trakom oko pojasa da bi uopšte mogao stajati uspravno.

Retma zapazi taj pogled i nasmeja se.

— Agada ti se dopada? — vikao je da bi nadjačao buku. — Veoma je zabavan... Ti voliš zabavu, je li, Agada?

Kepec se isceri. Gusta pljuvačka mu se niz bradu sivala na deformisane grudi.

— Možda ćeš dobiti priliku da ga bolje upoznaš, Eldridž — nastavi Retma. — Njemu je svejedno, muškarac ili žena... jedino što muškarci obično pretrpe mnogo teže povrede, ha-ha-ha!

Lesli ne odgovori. Pogled mu je počivao na telu Staviske, lepšem, činilo mu se, nego ikada...

Ona oseti taj pogled i ruka sa bičem zastade u vazduhu.

Samo na trenutak. Stežući zube, ona veštim pokretom obavi vrh biča muškarcu na podu oko vrata i snažno povuče. Žene pod njim vrisnuše; malo je onih koje mogu podneti iznena-

dnju, nasilnu smrt partnera usred ljubavnog čina...

Vrata lifta iza Lesliejevih leđa otvoriše se i zatvoriše. Ču se zveket okova; Loderi i njegovi ljudi izgurati su Sumiko i Tabasko Pita i odmah se uklonili, prepuštajući Retmi da krvavu orgiju vodi bez njihove pomoći.

— Ah, konačno smo kompletni! — pljesnu Retma zadovoljno rukama. — Agada, ovamo! Kako ti se sviđa ovo parče ženskog mesa ovde? Eldridž, nemaš ništa protiv?

— Imam samo jednu molbu, Retma...

— Molbu? Gle, zar ninde u meju da mole?

— Čini sve što hoćeš... ali dopusti da pre toga još jednom poljubim Sumiko...

— Ljubav! — nasmeja se Retma. — Osećanje zabranjeno nindama, ako se ne varam... Pa u redu, zašto da ne? Takva osećanja ovde su odista retka!

Podižući okovane ruke devojka ih položi Lesliju na ramena i njihove usne se spojiše.

— Les! — jecala je ona. — Tako se bojim...

— Nemoj se bojati... budi hrabra...

Ona zavrte glavom, pokrivaјуći mu poljupcima lice, grudi, ramena, čak i okovane ruke. Retna je sve to gledao sa ne-skrivenim podsmehom u očima.

— Vrlo dirljivo — reče na kraju — ali već predugo traje. Agada, ukloni je!

Rokujući od zadovoljstva, kepec otpozadi ščepa Sumiko preko grudi, pokušavajući da je obori. Ona se izmače nekoliko koraka, ostavljajući nindj više prostora za poslednji očajnički pokušaj da situaciju preokrene u njihovu korist...

Još pre nekoliko godina ona je bila ta koja je, po Leslievom zahtevu, u mišiće njegovih podlaktica ugradila tanke zlatne cevčice. U svakoj od njih je po jedan metak razorne moći, a da bi se metak izbacio iz cevi, potrebno je najpre alarimirati mehanizam, a zatim ga aktivirati, jednostavnim napinjanjem mišića.

Ovo prvo ninda nije mogao izvesti sam dok su mu ruke vezane; zbog toga je bilo potrebno da to učini devojka, zubima, praveći se da ga ljubi!

Upirući podlaktice u mesta gde su vertikalni čeličnj nosa-

či bili pričvršćeni za platformu, ninda nape mišiće...

Osnovno punjenje pokida me so podlaktica, otvarajući prolaz metku. U trenutku pogotka, blesnu narandžasti plamen i snažna eksplozija odbaci čitavu konstrukciju unazad, ka vratima lifta.

Oni najbliži popadaše od udar nog talasa, neki pogodoeni komadićima drveta i metala sa razorene konstrukcije. Njihovi bolni krici delovali su neobično na pozadini bučne, raskulašne muzike koja je i dalje svirala...

Ninda polako ustade. Lanci su mu još visili na rukama i nogama, ali oni više nisu bili nigde pričvršćeni; jedino je još gornja prečaga ostala na jednom lancu i ninda je kao štap prihvatio u obe ruke.

— Tako je, ortak! — zaurla Tabasko. — Sad ih sredi sve, proklete propalice!

On sam već je bio u akciji: jednim skokom stvorio se iza Agade i prebacio mu lanac sa ruku oko vrata. Bio je dovoljan samo jedan pokret pa da obezglavljeno telo klone na pod...

Pravi pandemonijum urlika punih straha. I muzika koja dalje neumorno svira...

Ninda pogleda svoje udove unakažene krvavim ranama; ništa opasno. Sem toga, niko od ovih ljudi neće se usuditi da pruži otpor. Polovina bezglavo trči unaokolo, tražeći izlaz, druga polovina je rezignirano ostala na mestu, prepuštajući se sudbini.

Sem Staviske... ona se stvorila kraj pulta i njeni prsti lete po dirkama na tastaturi!

— Sumiko! — reče ninda.

To je bilo dovoljno; vukući okove za sobom, devojka se ustremi prema drugoj strani prostorije. Tabasko Pit se isceri; on je već bio uz vrata lifta, jedinog puta do ove prostorije. Prazna kabina koju ne mogu pozvati sve dok su vrata otvorena dovoljno dugo će ih štititi od Loderija i njegovih ljudi...

Što znači da ostaje još samo Retma!

Prstima bose noge ninda gurnu u leđa zdepastu priliku zgrčenu na podu. Bela tunika je pocepana i nagorela, na nekoliko mesta izbija krv iz površinskih rana od komadića platfor-
me.

— Ustani, Retma — reče.
— Mene ne možeš prevariti!

Retma posluša. Lice mu je bilo neobično mirno, gotovo kao

lice mrtvaca. Života je bilo jedino još u tim dubokim crnim očima opasnog sjaja.

— Kako... kako ti je to uspelo, Eldridž?

— Jedan od trikova koje su japanski sveštenici sami pronašli, Retma...

Drugi čovek udahnu, nastojeći da savlada strah.

— Sad ćeš me... ubiti?

Ninda klimnu glavom.

— Grešiš... grešiš... GREŠIŠ! Ti i ja mogli smo...

— Znam. Mogli smo da vladamo svetom...

Čelična šipka sruči se Retmi na lobanju. Nije stigao čak ni da trepne, a glava i lice pretvoriše mu se u bezobličnu krvavu smesu koja poče da se sliva niz belu tuniku u onom kratkom deliću vremena dok telo još nije dobilo poruku da treba da umre...

Vukući okrvavljeni komad čelika za sobom, Lesli pođe prema suprotnom zidu. Osećaj za orijentaciju ga ne vara: iza tog zida je zaliv, na dnu oružje ninde, a na mirnoj vodi gliser kojim je Sumiko dovedena iz grada.

Nekoliko udaraca biće dovoljno da im otvori prolaz. A ako Retmini ljudi nešto pokušaju,

pretvoriće ih u istu onakvu bezobličnu masu kao i njihovog gospodara.

— Les... koliko?

Sumiko stoji sa prstima nad tastaturom. Ekran monitora plamti od krvavo-crvenog natpisa »PROCES SAMOUNIŠTENJA AKTIVIRAN — UNETI VREME IZVRŠENJA?«. Crvena svetlost treperi po beloj koži Vilme Staviske oko čijeg je vrata omotan njen sopstveni bič...

— Pet minuta — kaže ninda.

— Ne, ne treba nam ni toliko... tri minuta!

Prsti dotiču tastere. Ekran sada bleska naizmenično crveno i crno, a jedan glas monotonno ponavlja: »Proces samouništenja pokrenut! Napustite što pre opasnu zonu prečnika pet stotina jardi! Još dva minuta i četrdeset pet sekundi! Proces samouništenja aktiviran...«

Poznat glas. Međutim, nikome od onih koji ga čuju ne čini se čudnim što taj glas pripada čoveku koji je mislio da može zavladati svetom...

KRAJ

CENOVNIK PROIZVODA »SPORT—MONTEX«
OD 01. 01. 1991. GODINE

NINJA I KUNG FU ODELA

140—155	666
160—175	714
180—200	769

KUUNG FU PANTALONE

140—155	218
160—175	236
180—195	288

ZNOJNICA ZA GLAVU SA PRESLIKAČEM

(bela ili crna) 50,00 d

AMBLEM po komadu 42,00 d

MAJICA SA PRESLIKAČEM
112,00 d

REKVIZITI — DRVENI

MAČ	120,00
NUNČAKE	140,00
TONFA	100,00
KAMA	76,00
ŠURIKEN	100,00
META	18,00

SPORT MONTEX kao specijalni proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine nudi svojim kupcima karate opremu i opremu za TKD.

Obaveštenje za sve kupce do 15 godina — narudžbu za njih moraju izvršiti isključivo njihovi roditelji.

SPORT MONTEX *international*

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikle:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Broj pošte i mesto _____

Datum _____

Svojeručni potpis _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63,
32300 Gornji Milanovac

NARUDŽBENICA — NINJA

SPORT

international

MONTEX

Telefon: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

Gornji Milanovac

Narudžbenica na 96. strani

